ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

வேதாந்த திபிகை.

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 9] காளயுக்தி வருஷ ஐப்பசி மீ [ஸஞ்சிகை 1.

த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே । வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

மஹா பாரதம்

ப்ரதாப சந்த்ரராய் என்பவர் அச்சிட்ட மஹா பாரதத்தின் இரண்டாவது அத்யாயத்தில் கண்டபடி ஏற்படும் மொத்த அத்யாயங்களின் ஸங்க்யை 1,933; ஸ்லோகங்களின் ஸங்க்யை 84,836. சரபோஜிராஜபுரம் க்ரந்த புஸ்தகத்தில் மேற்படி அத்யாய வசநப்படி மொத்த அத்யாயங்கள் 2,058; ஸ்லோகங்கள் 95,679. நிர்ணய ஸாகர ப்ரேஸ்ஸில், டி. ஆர். க்ருஷ்ணசார் அச்சிட்ட புஸ்தகம், 2,312 அத்யாயங்களையும் 96,635 ஸ்லோகங்களையும் காட்டுகின்றது. ஆனால் இதுவும், இரண்டாவது அத்யாயத்தில், ப்ரதாப சந்த்ரராய் புஸ்தகப்படி அத்யாய ஸ்லோகங்களுடைய மொத்த தொகையை வெளியிடுகின்றது. க்ருஷ்ணசார் புஸ்தகப்படி, ஆதி பர்வத்தினுடைய, அத்யாயங்கள் இரண்டு மூன்று சேர்ந்து, சில விட்ங்களில் க்ரந்த புஸ்தகத்தில் ஒரே அத்யாயமாய் அச்சிடப்பட்

டன. க்ருஷ்ணசார் புஸ்தகமும் பங்காளி பாரதமும் ஹரிவம்ஶ ஶ்லோகங்களின் மொத்தத்தை 12,000 என்று சொல்கின்றன. க்ரந்த புஸ்தகம் அதை 24,000 என்று காட்டுகின்றது. இப்படி ஏற்படும் ஶ்லோக ஸங்க்யை பௌஷ்ய பௌலோம ஆஸ்திக பர்வங்களையும் சேர்த்து ஏற்பட்டது. ஆதலால் வைஶம்பாயனர் ஜநமேஜயனுக்குச் சொன்ன பாரதம், தத்கால ஸ்திதியில் 1,00,000 ஶ்லோகங்கள் கொண்டதாக ஏற்படவில்லை. இந்த யோசனையில் வ்யாஸ ப்ரணீதமான முழுபாரதமும் இப்போது இல்லையென்று ஏற்படுகின்றது.

பாரதம் தத்காலம் இருக்கும் நிலையில், வ்யாஸ க்ருதங்களான பல ஶ்லோகங்களும், பல உபாக்யானங்களும் லுப்தமாகப்போனதுடன், வ்யாஸ ப்ரோக்தங்களாகாத ஶ்லோகங்களும், உபாக்யானங்களுங்கூட அதில் சேர்ந்துபோனதை யாவரும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியிருக்கின்றது. ஸநாதந தர்மத்தைத் துறந்த ஹிந்துக்களுடன், அதனுடைய வரம்பினுள் ஜநிக்காதவர்களும் பூர்விக பாரதமொன்று க்ரந்த ரூபமாக இருந்ததையும், அது குருபாஞ்சாலர்க்குள் நடந்த ஒரு யுத்த விஷயமாக உண்டானதென்பதையும் விதியின்றி ஒப்புக்கொண்டபோதிலும், தத்கால பாரதம் சரித்ர ரூபமான ஆதாரமற்றதென்றும், அதனுடைய கதையெல்லாம் மித்யையென்றும், அக்கால ஜநங்களுடைய விஶ்வாஸங்களையும், ஆசாரங்களையும், நடவடிக்கைகளையும் காட்டமாத்ரம் தத்கால பாரதம் உதவுமென்றும் சொல்வார்கள். இவர்கள் ப்ராயேண க்ருஷ்ண த்வேஷிகள்; க்ருஷ்ண பக்ஷபாதிகள் பூர்வ பாரதத்தை முற்றிலும் மாற்றிவிட்டு, அதை க்ருஷ்ண ஸ்துதியாகப் பண்ணிவிட்டார்களென்றும், அதற்கெதிரே வாஸ்தவத்தில் இல்லாதிருந்த பாண்டவாதிகளையும் த்ருதராஷ்ட்ராதிகளையும் அவர்கள் கல்பித்தாரென்றும் சொல்வார்கள்.

அதனிமித்தம் அவர்கள் தேடும் காரணமோ விசித்ரமானது. சில ப்ராஹ்மணங்கள் பாரிக்ஷிதர்களைச் சொல்லிப் பாண்டவர்களைச் சொல்லவில்லையாம்; காசி ராஜனாயிருந்த வைசித்ரவீர்ய த்ருதராஷ்டிரனைச் சொல்லி, அதே பெயர்கொண்ட ஹஸ்திநாபுரத்தரசனைச் சொல்லவில்லையாம். ப்ராஹ்மணங்கள் சரித்ர மெழுதவில்லை. யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளும் குருபாஞ்சால யுத்தத்தையும் செப்பவில்லை. அந்த யுத்தத்தை மாத்ரம் ஒப்புக்கொள்பவர்,

பாரத ரூப சரித்ரத்தை நிராகரிக்கத் தேடின காரணம் காரணமாகமாட்டாது. சாந்தோக்யோபநிஷத்தானது தேவகீ புத்ரனை க்ருஷ்ணனைச் சொல்கின்றது. பாணினி ஸூத்ரம், க்ருஷ்ணனையும் பாண்டவர்களையும் சொல்கின்றது. மித்யாக்ருத பாரதம் ஒன்று ஏற்பட்டால் அது பாணினி காலத்துக்கு முன்பட்டதாகவே ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். மஹா பாஷ்யம் க்ருஷ்ண க்ருத கம்ஸ வதத்தைச் சொல்கின்றது. பாஸக்ருத நாடகங்கள் ராமாயண பாரத பாகவத கதைகளை விஸ்தரித்து வெளிப்படுத்துகின்றன. பாஸகவியும் பதஞ்ஜலியும் 2,000 வருஷங்களுக்கு முற்பட்டே இருந்தவர்களாகப் பாஸ்சாத்ய விமர்ஸிகள் யாவரும் ஒப்புக்கொள்கின்றனர். ஆதலால் மரர் ஸங்கித்த மித்யாக்ருத பாரதம் அக்காலங்கட்கும் முற்பட்டே இருந்திருக்கவேண்டும். புராதந பாரதம் அவர்கள் வேண்டுகின்றபடி ரூபம் மாறுவதற்கு முன்பாக இந்தியா தேசத்தில் நாலுபக்கங்களிலும் பரவியிராதா? க்ருஷ்ண பக்தர்கள் தேசந்தோறும் சென்று கோசங்களை வாங்கி மாற்றி எழுதிவிட்டார்களா? அவ்வண்ணம் அவர் செய்ததை யாவரும் ஒப்புக்கொண்டுவிடுவார்களா? பாரதம் பகவத் கதையாயும் தர்ம ஶாஸ்த்ரமாயும் இல்லாமல், பாஹ்யர் சொல்கின்றபடியே, கேவலம் ஒரு லௌகிக கதையாக முதலில் பிறந்ததாகில், அதை அவலம்பித்து, க்ருஷ்ண கதையை ஒருவன் எழுதவேண்டிய அபிப்ராயம் அநுமானத்துக்கு வரவில்லை. பாரதத்தில் க்ருஷ்ண சரித்ரம் அந்தர்கதமாயில்லாதிருந்தால், அதைப்பற்றி ஒரு தனி க்ரந்தம் ஏற்படுவதில் குற்றம், தெரியவில்லை. பூர்வ பாரதமொன்று லௌகிக கதையாக இருந்ததென்பதற்கு ப்ரமாண லேசமும் யாராவது எங்காவது கண்டதுண்டா? ஸநாதந தர்மத்துக்கு ஏற்பட்ட பாஹ்ய விரோதிகளும், ஆந்தர விரோதிகளும் துரபிநிவேசத்தால் செய்கின்ற ஆதாரமற்ற தூஷணைகளைத் தடஸ்தர் யோசிக்கப் பொருந்தமாட்டாது.

உபாக்யாநங்கள் க்ருஷ்ண கதைகளன்று. பௌலோம பர்வம் போல், உபாக்யாநங்கள் ஒவ்வொரு காலத்தில் பாரதத்தில் சேர்ந்திருக்கலாம். விஸ்தரித்த க்ரந்தங்கள் எழுத்தால் எழுதப்பட்டுத்தான் லோகத்தில் பரவலாம். பாரத ஸம்ஹிதையானது கர்த்தாவினுடைய ஜ்ஞாபகத்தில் நிலைத்து, ஶிஷ்யர்களால் அத்யயநம் செய்யப்பட்டு, அவர்களுடைய கேவல ஸ்மரணத்தாலேயே காப்

பாற்றப்பட்ட தென்று சொல்லமுடியாது. உபாக்யாநங்கள் ஒரு தேசத்தில் நூதநமாகச் சேர்க்கப்பட்டால், அப்படிச் சேர்க்கப்பட்ட கோஶத்தைத் தேசாந்தரஸ்தர்கள் கண்டபோது, தமது கோஶங்களிலும் அதைச் சேர்த்து எழுதிக்கொள்வதுஸம்பாவிதம். அப்படிச் சேர்க்கப்பட்ட யாவதம்ஶங்களும் கூடியும், தத்கால பாரதம் லக்ஷம் ஶ்லோகங்கள் அடங்கியதன்று. எழுத்துள்ள காலங்களில், ஒவ்வொரு தேசத்தில் சில உபாக்யாநங்கள் எழுதப்படாமல் போயிருக்கக்கூடும். ஆதலால் பாரதத்தின் தத்கால ஸ்திதியைப்பற்றி விசேஷமாகச் சர்ச்சை செய்தால் யாதொரு முடிவும் ஏற்படமாட்டாது.

க்ருஷ்ண ஸம்பந்தமற்றதாகில்,பாரத ஶரீரத்துக்கு ப்ராணனற்றுப் போய்விடும். த்வேஷம் தவிர, க்ருஷ்ணனுடைய ஸம்பந்தத்தைப் பாரதத்தினின்று நீக்கக் காரணம் ஏற்படமாட்டாது. ஸாதாரண புருஷனைப்பற்றிப் பகவதவதார ஶங்கை விஶேஷமாக உதிக்கவிடமில்லை. விஶேஷமாக யுத்தங்கள் செய்து ஜயமடைந்த ராஜர்களிடம் அந்த யோசனையை ஜநங்கள் செய்தாரில்லை. அதிமாநுஷ வ்யாபாரங்களையும், ஜ்ஞாந விஶேஷத்தையும், கல்யாண குணங்களையும் கண்டபிறகு தான் ஒருபுருஷனைப்பற்றித்தேவதாவதார யோசனை உதிக்கும். புராண இதிஹாஸங்களும் காவ்ய க்ரந்தங்களும் ஸர்வதோ முகமாக ரகுநாதனையும் வாஸுதேவனையும் நாராயணனுடைய பரிபூர்ணவதாரங்களாக விஶ்வஸித்து உத்கோஷிக்கும் விஷயத்தை ஸரியாக யோசிக்காமல், மதாந்தரஸ்தருடைய ஸம்ஸர்க்க தோஷத்தால்கலுஷிதசித்தராகப்போந்தவர் தூஷிக்கும் தூஷணை ஜந்மாந்தர பாபத்தின் கார்யமாம். வ்யாஸர் வேதங்களை விபஜித்தவர். அவர் வைதிகாக்ரேஸரர். கேவலம் லௌகிக க்ரந்தம் எழுதுபவரன்று. மஹாபாரதமென்னும் சரித்ர விஶேஷமானது பரலோக ஸம்பந்தமான யோசனைகளை ஜநிப்பிக்கத்தக்கது. அது தர்மத்துக்கும் அதர்மத்துக்கும் மத்ய உண்டான விவாதத்தைக்காட்டுகின்றது. பரதகண்டத்தில் வஸித்த யாவத் க்ஷத்ரியர்களும் அந்த யுத்தத்தில் அந்வயித்தார்கள். பதினெட்டு தினங்களுக்குள் அபூர்வமாக ப்ரஜாக்ஷயம் உண்டானது. அக்கதையை ஆதாரமாக வைத்து, '[illegible]
[illegible] ॥'
என்கிற வைஶம்பாயந வசநப்படி, வேதார்த்த ஸஹிதமானதும்,

மஹா புண்யத்துடன் கூடியதும், உத்தமமான ப்ராசீந கதைக ளடங்கியதுமான இதிஹாஸ ரத்நத்தை வ்யாஸர் பண்ணினர். '[illegible]' என்கிறபடியே, ஸர்வ தர்மங்களும் ஸர்வ புருஷார்த்தங்களும் அங்கே உபதே சிக்கப்பட்டன; க்ருஷ்ணத்வைபாயந க்ருதமாதலால், இதை '[illegible]' என்று வைஸம்பாயநர் சொன்னர். '[illegible]' என்கிற வைஸம்பாயந வசநப்படி, இந்த இதிஹாஸத்தைக் கேட்பவர்க்கு ஸர்வபாப நிவ்ருத்தி சொல்லப்படுகிறது. இன்னும், '[illegible]' என்று, வைஸம்பாயநர் பாரதத்தை மோக்ஷ ஸாஸ்த்ரமென வெளியிட்டார். இப்படிப்பட்ட பலங்கள் கேவல சரித்ர ஸ்ரவணத்தைக் குறித்துச் சொல்லமுடியாது. ஆத்ம குண பூர்த்தியுடைய பாண்டவர்கள், இதர மஹாத்மாக்கள், இவர் களுடைய கதாஸ்ரவணமானது பரம்பரையாக ப்ரசுர குணங்களை உண்டாக்குமென்றாலும், வேதம் என்கிற உபாசாரோக்தியும், மோக்ஷவிதாயக ஸாஸ்த்ர மெனப்படுகிறதும், மோக்ஷ ப்ரதனு டைய கதாம்ருதத்துடன், அவனுடைய கல்யாண குண விவரண மும் சேர்ந்தபடியால்தான் உபபந்நமாகும். ஆதலால் மோக்ஷ ஸாஸ்த்ரமென்று மஹா பாரதத்துக்கு அப்படிப்பட்ட க்யாதி ஏற் பட்டது. அம்ஸாவதரண பர்வத்தில் வ்யாஸாதிகளுடைய உத்பத் திகளை வர்ணிக்குமிடம், '[illegible]

[illegible] ।' என்கிறபடியே, பகவானுடைய அவதாரமானது வர்ணிக்கப்பட்டது. பகவதவதாரம் லோகானுக்ரஹத்தை உத்தேசித்தே பண்ணப்பட்டது; அதாவது, தர்மத்தை நன்றாக ஸ்தாபித்ததாலும், கீதாரூபமான ஶாஸ்த்ரத்தை உபதேசித்தது மூலமாயும் நிறைவேறியது; ஸமஸ்த ஜகத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்த சதுர்முகனுக்கும் பகவான் காரணமாகின்றார்: ஸ்வயம் காரணாந்தர மற்றவர்; ஸர்வஜகத் ஸ்வாமி; அவரை ஸூக்ஷ்ம பூதரென்றும், விகார ரஹிதரென்றும், ப்ரக்ருதியை ஶரீரமாக உடையவரென்றும், கர்ம ஸம்பந்தமற்றவரென்றும், உபாதான நிமித்த காரணமாயிருக்கின்றவரென்றும், ஸர்வாந்தர்யாமியென்றும், ஜகத் கர்த்தாவென்றும், ஸத்வாஶ்ரயரென்றும், ப்ரணவ ப்ரதிபாத்யரென்றும், அனந்தனென்றும், ஸத்ய ப்ரதிஜ்ஞரென்றும், ஹம்ஸர் அதாவது ஸர்வஜ்ஞனென்றும், நாராயணனென்றும், தண்டதரனென்றும், ஸர்வபோஷகனென்றும், நித்யனென்றும், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ப்ரளய ஹேதுவென்றும், முக்தி ப்ரதனென்றும், ஹேயகுணரஹிதனென்றும் சொல்வார்கள்; அந்தப் பரப்ரஹ்மமே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனாகத் தேவகியினிடம் ஆவிர்பவித்தது என்று, பகவதவதாரம் விவரிக்கப்பட்டது.

இவ்வண்ணம் வ்யாஸமதமென்பதை, '[illegible] ।' என்று, கதையை ஆரம்பிக்கும்போதே வைஶம்பாயனர் சொன்னார். க்ரந்தாரம்பத்தில் ஸௌதியின் வாக்யங்களும் அதை அநுஸரித்தே ப்ரகாசிக்கின்றன. பாரதம் வ்யாஸமதமென்று மேலே வைஶம்பாயன வசனமாக எடுக்கப்பட்ட ஶ்லோகமோ, ப்ரதமாத்யாயத்தில் ஸௌதியால் உதாஹரிக்கப்பட்டு, (27-வதோ 31-வதோ ஶ்லோகமாக) ப்ரகாசிக்கின்றதுமன்றி, அதனுடைய அடுத்த ஶ்லோகமும், '[illegible] । [illegible]

[illegible]' என்கிறபடியே, ஸௌதியால் செய்யப்பட்ட வ்யாஸ ப்ரணாமத்தையும், வ்யாஸாநுக்ரஹத்தால் சொல்லப்போகின்ற பாரதமெனப்பட்ட இதிஹாஸம் நாராயணனுகின்ற ஸ்ரீ க்ருஷ்ண சரித்ரமா யிருப்பதையும் காட்டுகின்றது. அடுத்துப் பின்னுல் வருகின்ற ஸ்லோகம், '[illegible] ।' என்பது, ஸர்வ புருஷார்த்த ஸாதகமாய், லோகத்தில் நாராயண கதைக்கு ஒப்பானது ஒன்றுமில்லையென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு, மஹா பாரத ஸ்ரவணத்துக்குண்டான ஏற்றம் அது நாராயண கதையாக இருப்பதை யிட்டென்று வெளியிடுகின்றது. நாராயணன் ஸர்வ ஜகத் காரணனையும், முக்திப்ரதனும் இருப்பதைச் சொல்வதற்காகப் பின்வரும், [illegible], எனும் வாக்யம் பிறந்தது. அதனுல் ஸர்வலோக ப்ராதாந்யத்தைப் பகவானிடம் நிஷ்கர்ஷித்து, பிறகு ஸௌதியானவர், தான் சொன்னது ஸத்ய வாக்யமென்றும், அந்த ஸத்யத்தாலேயே தான் ஸகல புருஷார்த்தங்களையும் தாம் ஸம்பாதிக்கின்றதாயும், '[illegible] ।' என்கிற வாக்யத்தால் வெளியிட்டார். கைகளை உயரத் தூக்கி, ஸத்யமென்று மும்மொழிசொல்லி, வேத ப்ராமாண்யத்தையும் கேசவ பரத்வத்தையும்பற்றி ப்ரதிஜ்ஞை செய்த பாராஸர்யர் மதத்தை உக்ரஸ்ரவா அநுஸரித்தாரென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. ஆதலால், பாரதமானது, '[illegible] । [illegible] । * * * [illegible] । [illegible] * * * [illegible]' என்கிறபடியே, பகவத்ப்ரணாமத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டே ஆரம்பிக்கின்றதென்பது யுக்தமே. இது ஸௌதி வாக்யமானுலும் வ்யாஸ வாக்யமாயும் இருக்கக் குறையில்லை.

ஆதலால், நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்ற பாரதம் தத்வ விவேகத்தின் பொருட்டும், தர்ம நிஸ்சயத்தின் பொருட்டும், ப்ரமாண

பாவத்தை அநுபவிக்கக் குறையில்லை என்று சொல்லுகின்றோம். சரித்ர விஷயமாயும் ஸமுதாயமாக அவ்விதிஹாஸம் விஶ்வாஸார்ஹமே. அதிமாநுஷ வ்ருத்தாந்தங்கள் அவதார புருஷர்களிடம் யோசிக்க அமையுமென்றபோதிலும், அப்படிப்பட்டவர்களல்லாதவர்களிடம், அவற்றை அஸம்பாவிதாம்ஶங்களாகத்தான் ஶங்கிக்க வேண்டியிருக்கும். .பகவானும், தேவதைகளும், ஸ்வாம்ஶங்களால் லோகத்தில் அவதரிப்பார்களென்பதை ஒப்புக்கொள்ளாதவர்களுண்டு. இப்படிப்பட்டவர்கள் வெளிப்படையாக நாஸ்திக கோஷ்டியில் சேர்கின்றார்களில்லை யென்றாலும், அவர்கள் நாஸ்திக துல்யர்களே. அவதார புருஷர்களிடம் அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களைக் கிஞ்சித் ஒப்புக்கொண்டாலும், அந்யத்ர லோகாநுபவத்தை அதிக்ரமித்து யோசிக்க இடமில்லை. இந்த ரூபமான விரோதங்களைத் தவிர்த்து மிகுதியான விடங்களில், இதிஹாஸங்கள் ஸமுதாயத்தில் சரித்ரமெனக் கொள்ளத்தக்கவை. இந்த முடிவை ஆர்ய ஜனங்கள் அப்யுபகமம் செய்யவேண்டியவர்கள்.

ஸ்ரீ:.

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

		ரூ.	அ.	ப.
1:	ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்—(ஸ்ரீ. இஞ்சிமேடு - ரங்கநாதாசார்யருடைய தமிழ் வ்யாக்யானத்துடன்)	0	2	0
2.	ஸ்ரீ அஹோபிலமட்மும், அதன் ஶிஷ்யர்களின் கர்த்தவ்யங்களும் :—(ஸ்ரீ. டி. ராஜகோபாலாசார்யரால் செய்ப் பட்ட உபந்யாஸம்)	0	2	0
3.	ஸ்ரீ பாகவத தஶஶ்லோகீ - (ஸ்ரீ.. சேட்லூர் நரஸிம்ஹமாசார்யர்)	0	4	0
4.	ஸ்ரீ சதுஶ்ஶ்லோகீ விவரணம்	0	4	0
5.	ஸ்ரீராமாயணத்தில் விசேஷார்த்தங்கள் (ஸ்ரீ. உப. எஸ். கோபாலஸ்வாமி ஐயங்காரால் எழுதப் பட்டுள்ளது	0	4	0
6.	ஆர்யாப்யுதயம். (ஸ்ரீ. உப. டி. இ. சடகோபாசாரியர்	0	2	0
7.	ஸ்ரீ ஹம்ஸ ஸந்தேஶ விமர்ஶம் (ஸ்ரீ. உப. எம். கே. தாதாசாரியர்)	0	3	0
8.	வேதாந்ததீபிகை ஸம்புடம் III	2	0	0
	Do V	2	0	0
	Do VI	2	0	0
	Do VII	3	0	0

ஸ்ரீ:.

நம் முன்னோர்களுடைய த்ருவதேச வாஸம்.

(தொடர்ச்சி.)

நம் முன்னோர்கள் த்ருவத்தை விட்டு விலகிவிலகி இன்னும் தக்ஷிண தேசங்களில் குடிகொண்டார்களென்றும், அங்கே ஸூர்யன் உதிக்காமலும் அஸ்தமிக்காமலும், பூமிக்குமேல் நீண்டு நின்றபடியால் விஸ்தரித்த பகலோடு, இராப்பகலாய் வளர்ந்த காலமும் சேர்ந்து 8 அல்லது 10 மாஸங்கள் சென்றனவென்றும், ஸூர்யன் இடைவிடாமல் பூமியின் கீழ்பாகங்களில் இரண்டு மாஸம் வரையில் இருந்தானென்றும் காட்டக்கூடிய வேத வசநங்களை டிலக்வித்வான் பராமர்சிக்கின்றார். அவற்றில் சில இங்கு எழுதப் படுகின்றன.

1. 'யாமதர்வா மநுஷ்பிதா தத்யங்தியமத்நத । தஸ்மிந்ப்ரஹ்மாணி பூர்வதேந்த்ர உக்தா ஸமக்மதார்சந்நநுஸ்வாராஜ்யம்॥

[அதர்வா எனும் ருஷியும், ஸர்வ ப்ரஜைகளுக்கும் பிதாவான மநுவும், அதர்வ புத்ரனான தத்யங் எனும் ருஷியும், எந்தக் கர்மங்களைச் செய்தார்களோ, அக்கர்மங்களில் ஹவிர்லக்ஷணத்துடன் கூடிய அன்னங்களும், சஸ்த்ர ரூபங்களான ஸ்தோத்ரங்களும், ப்ரயுக்தங்களாய் இந்த்ரனிடம் போய்ச் செம்மையாக அந்வயித்தன. அதாவது, எவ்வண்ணம் வஸிஷ்டர் முதலான பூர்வ ருஷிகளுடைய யஜ்ஞாதிகள் இந்த்ரனிடம் போய்ச் சேர்ந்தனவோ, அவ்வண்ணமே அந்வயித்தன ; யாதொரு இந்த்ரன் தனது ராஜ்யத்தை (வ்ருத்ராதிகளுடைய வதத்தால்) ப்ரகடநம் செய்தாரோ அப்படிப்பட்ட இந்த்ரனிடம் அந்வயித்தன.]

2. "𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌵𑌦𑌗𑍍𑌨𑍇 𑌅𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌸𑍍𑌵𑌦𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑍋 𑌯𑌯𑌾𑌤𑌿𑌵𑌤𑍍𑌸𑌦𑌨𑍇
𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌵𑌚𑍍𑌛𑍁𑌚𑍇 । 𑌅𑌚𑍍𑌛 𑌯𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌹𑌾 𑌦𑍈𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌜𑌨𑌮𑌾𑌸𑌾𑌦𑌯 𑌬𑌰𑍍𑌹𑌿𑌷𑌿
𑌯𑌕𑍍𑌷𑌿 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 ॥"

[ஶுசியுடன் கூடிய அக்நியே! ஓ அங்கிர! ஆதாவது ஹவிஸ்ஸை க்ரஹிக்க அங்கங்கே செல்லவல்லவரே! முன் காலங்களில் மநு, அங்கிரஸ், யயாதி முதலானவர்கள் செய்த யாகங்களில் எவ்வண்ணம் அந்தந்த யாகசாலைக்குச் சென்றீரோ, அவ்வண்ணமே அபிமுகராய் எங்களுடைய யாகப்ரதேசங்களுக்கும் எழுந்தருளும்; எழுந்தருளித் தேவதைகளுடைய ஸமூஹத்தை அவ்விடம் அழைத்துக்கொண்டு வாரும்; அழைத்துவந்து, அவ்வவர்க்காகப் போடப்பட்டிருக்கிற தர்ப்பாஸநங்களின் மீது எழுந்தருளப்பண்ணும்; எழுந்தருளப்பண்ணி, அவர்களுக்கு ப்ரியமான ஹவிஸ்ஸை ஸமர்ப்பியும்.]

3. '𑌯𑌜𑍍𑌞𑍈𑌰𑌥𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌃 𑌪𑌥𑌸𑍍𑌤𑌤𑍇 𑌤𑌤𑌃 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍋
𑌵𑍍𑌰𑌤𑌪𑌾 𑌵𑍇𑌨 𑌆𑌜𑌨𑌿 । 𑌆 𑌗𑌾 𑌆𑌜𑌦𑍁𑌶𑌨𑌾 𑌕𑌾𑌵𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌚𑌾 𑌯𑌮𑌸𑍍𑌯
𑌜𑌾𑌤𑌮𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌯𑌜𑌾𑌮𑌹𑍇 ॥'

[பணிகளால் பசுக்கள் அபஹரிக்கப்பட்டபோது, அதர்வா எனும் ருஷியானவர் யாகங்கள்பண்ணி, கோ ஸம்பந்தமான மார்க்கங்களை எல்லா ருஷிகளுக்கும் முன்பாகச் செய்தார். அதன்பிறகு, வ்ருதங்களை ரக்ஷிக்கின்றவனும் நமக்கும் ப்ரியதமனுமான ஸூர்ய ரூபத்தைத் தரிக்கின்ற இந்த்ரன், கோக்களைக் காட்டும்படி உதித்தார். பிறகு அதர்வா எனும் ருஷியும் கோக்களை அடைந்தார். அப்படிப்பட்ட இந்த்ரனுக்குக் கவியினுடைய புத்ரனை உஶநா எனும் ப்ருகு ருஷியானவர் ஸஹாயம் பண்ணினர். ஆதலால் அஸுரர்களின் நியமநத்தின்பொருட்டு ஆவிர்ப்பவித்த அம்ருதனை இந்த்ரனின் பொருட்டுப் பூஜிக்கின்றோம்.]

4. '𑌬𑌰𑍍𑌹𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌯𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌪𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯 𑌵𑍃𑌜𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌰𑍍𑌕𑍋 𑌵𑌾 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌮𑌾𑌘𑍋𑌷𑌤𑍇
𑌦𑌿𑌵𑌿 । 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌵𑌾 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌦𑌤𑌿 𑌕𑌾𑌰𑍁𑌰𑍁𑌕𑍍𑌥𑍍𑌯𑌃 । 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍇𑌦𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍋
𑌅𑌭𑌿𑌪𑌿𑌤𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌰𑌣𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥'

[அதர்வ கோத்ரத்தில்பிறந்த புராதநரான உத்யங் மஹர்ஷி, அங்கிரஸ், ப்ரியமேதர், கண்வர், அத்ரி, மநு, இந்த மஹாத்மாக்கள் திவோதாஸ புத்ரனும் பருச்சேபனெனும் பெயருடைய எனது ஜந்மத்தை அறிகின்றார்கள். பூர்வகாலீநரான மநுக்களாகிய அவர்கள் எனது பூர்வீகர்களை அறிகின்றார்கள். ஏனென்றால், அவர்களுக்குத் தேவர்களிடம் தீர்க்க காலஸம்பந்தம் உண்டு. எங்களுடைய ஜந்ம ஸம்பந்தம் அவர்களிடம் உண்டு. அவர்களுடைய மஹத்வத்தால் வித்தித்த வாக்கினால் ஸ்துதிசெய்து நமஸ்காரம் செய்கிறேன். இன்னும் அவர்களுடைய அநுக்ரஹத்தால் யஜ்ஞம் செய்ய அதிகாரத்தை அடைந்து இந்த்ரனையும் அக்நியையும் ஸ்தோத்ர ரூபமான வாக்கினால் மிகவும் நமஸ்கரிக்கிறேன்.],

5. "𑌤𑍇 𑌦𑌶𑌗𑍍𑌵𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌾 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌮𑍂𑌹𑌿𑌰𑍇 𑌤𑍇 𑌨𑍋 𑌹𑌿𑌨𑍍𑌵
𑌨𑍍𑌤𑍂𑌷𑌸𑍋 𑌵𑍍𑌯𑍁𑌷𑍍𑌟𑌿𑌷𑍁 । 𑌉𑌷𑌾 𑌨 𑌰𑌾𑌮𑍀𑌰𑌰𑍁𑌣𑍈𑌰𑌪𑍋
𑌰𑍍𑌣𑍁𑌤𑍇 𑌮𑌹𑍋 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑌾 𑌶𑍁𑌚𑌤𑌾 𑌗𑍋𑌅𑌰𑍍𑌣𑌸𑌾 ॥"

[பத்து மாஸங்களில் வித்தியை அடைந்த) தஶக்வா (எனும் அங்கிரஸ்ஸுக்கள்) மருத்துக்களாகி (ஆதித்யர்களுக்கும்) முற்பட்டவராய், யஜ்ஞத்தைக் கொண்டுவந்தார்கள். அவர்கள் உஷா காலம் உண்டாகும்போது எங்களை ப்ரேரிப்பிக்கட்டும் (நல்வழியில் ஏவட்டும்). உஷையானவள் ப்ரகாசிக்கின்ற தன்னுடைய தேஜஸ்ஸால் ராத்ரியைப் போக்கடிக்கின்றாள்; மிகவும் ப்ரகாசிக்கின்றவனும், ப்ரவஹிக்கும் ஸமுத்ரம்போன்றவனுமான (ஸூர்யனெனும்) ஜ்யோதிஸ்ஸைக் கொண்டு இருட்டைப் போக்குகின்றாள்.).

6. '𑌅𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌸𑍋 𑌨𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌰𑍋 𑌨𑌵𑌗𑍍𑌵𑌾 𑌅𑌥𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑍋 𑌭𑍃𑌗
𑌵𑌃 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃 । 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌵𑌯𑌂 𑌸𑍁𑌮𑌤𑍌 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌿𑌯𑌾𑌨𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌭𑌦𑍍𑌰𑍇
𑌸𑍌𑌮𑌨𑌸𑍇 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮 ॥'.

(அங்கிரஸ்ஸுக்கள் நவக்வாள், அதர்வாக்கள், ப்ருகுக்கள், இவர்கள் நம்முடைய பிதுர்க்கள்; அவர்கள் ஸோமார்ஹர்கள். அந்த யஜ்ஞார்ஹர்களுடைய அநுக்ரஹயுக்தமான புத்தியில் நாம் எப்போதும் நிலைப்போமாக. அவர்களுடைய அநுக்ரஹ காரணமாகும் கல்யாணரூபமான கர்மங்களில் எப்போதும் இருப்போமாக.]

7. 'யேப்யோ ஹோத்ராம் ப்ரதமாமாயேஜே மநு: ஸமித்தாக்நிர் மநஸா ஸப்த ஹோத்ருபி: । த ஆதித்யா அபயம் ஶர்ம யச்சத ஸுகா ந: கர்த ஸுபதா ஸ்வஸ்தயே ॥'

[நன்றாகஜ்வலிக்கின்ற அக்கியுடன் கூடினவராய், மநுவானவர் ஏழு ருத்விக்குகளுடன் சேர்ந்து, ப்ரஸந்நாயுக்த மநஸ்கராய், யாதொரு உங்களின் பொருட்டு ப்ரதம யாகத்தை அபிமுகாகச் செய்த னரோ, அப்படிப்பட்ட ஆதித்யதேவர்களே! நீங்கள் எங்களுக்கு அபயத்தையும் ஸுகத்தையும் கொடுங்கள். இன்னும் எங்களு டைய க்ஷேமத்தின் பொருட்டு ஸோபநமான வைதிக மார்க்கங்க ளைச் செம்மையாகச் செய்யுங்கள்.]

8. 'தே ஹி ப்ரஜாயா அபரந்த வி ஶ்ரவோ ப்ருஹஸ்பதிர் வ்ருஷப: ஸோமஜாமய: । யஜ்ஞைரதர்வா ப்ரதமோ வி தாரயத் தேவா தக்ஷைர் ப்ருகவ: ஸம் சிகித்ரிரே ॥'

(யாதுகாரணத்தால் அபீஷ்டங்களைக் கொடுக்கின்ற ப்ருஹஸ்பதி யும், ஸோமார்ஹர்களான தேவர்களும், ப்ரஜைகளின் பொருட் டுத் தாங்யங்களை வ்ருஷ்டித்வாரா போஷிக்கின்றார்களோ, அக்கா ரணத்தால், அதர்வா எனும் ருஷியானவர் ப்ரதமத்தில் யஜ்ஞங்க ளால் தேவர்களை யஜ்ஞார்ஹர்களாகச் செய்தார். அப்போது பலத்துடன்கூடி ப்ருகுக்களெனும் ருஷிகளும் தேவர்களைப்போல் பஹுமாநிக்கப்பட்டார்கள்.)

9 'உத த்வா ப்ருகுவச்சுசே மநுஷ்வதக்ந ஆஹுத । அங்கிரஸ்வத் தவாமஹே ॥'

[ஸ்வபாவத்தால் ஶுத்தரான அக்கியே! உம்மை ப்ருகு, மநு, அங்கிரஸ், இவர்களைப்போல் ஆஹ்வாநம் செய்கிறோம்.]

மேலெடுத்த வேத வசநங்களால், நமது பித்ருக்கள் என்று வ்யவ ஹரிக்கப்பட்ட மநு, அங்கிரஸ், அதர்வா, த்யாங்ங், யயாதி, அத்ரி, கண்வர், ப்ருகு முதலானவர்கள் யஜ்ஞம் எனப்பட்ட தேவபூஜையை ஆதியில் ஸ்தாபித்தார்களென்று தெரிகின்றது,

பார்ஸிகளுடைய மதக்ரந்தம், அதர்வா என்பதை 'அத்ரவான்' என்று சொல்வதால், ஆதியஜ்ஞ கர்த்தாக்கள், இரண்டு ஆர்ய ஜாதியர்க்கும் பொதுவாயிருந்தனர் என்று டிலக் யோசிக்கின்றார். ஐதரேய ப்ராஹ்மணத்தில் அங்கிரஸ்ஸுக்களை அங்காரம், அதாவது எரிகின்ற தணலெனச் சொல்லப்படுகிறது; ருக் வேதத்தில் '[illegible]' என்று, அக்கிபுத்ரர்களாகவும் சொல்லப்படுகிறது. அங்கிரஸ்ஸுக்களுள் இரண்டு பிரிவுகள் உண்டு. அவர்களுக்கு நவக்வாள் என்றும் தஸக்வாள் என்றும் பெயர். முன் எடுத்த வசனங்களில் அவர்களுடைய பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. '[illegible]' [எங்களுக்குப் பித்ருபூதர்களான அங்கிரஸ்ஸுக்களே! பணிகளால் அபஹரிக்கப்பட்ட கோதனத்தை அவற்றினின்று விடுவித்தீர்கள். இன்னும் ஸத்யரூபமான யஜ்ஞத்தால், யஜ்ஞம் முடிகின்ற ஸம்வத்ஸராந்தத்தில் வலனெனும் அஸுரனை நாசம் செய்தீர்கள்] என்பதால், ஒரு ஸம்வத்ஸரத்தில் முடிகின்ற யாகத்தினால் அவர்கள் வலனைக்கொன்ற இந்திரனுக்கு ஸஹாயம் செய்தனரெனக் காணப்படுகிறது. '[illegible]' [ஸத்யபூதமான யஜ்ஞத்தால் த்யுலோகத்தில் ஆதித்யனை ஸ்தாபித்தீர்கள்; இன்னும், மாதாவான ப்ருதிவியை ப்ரஸித்தையாகச் செய்தீர்கள்.] '[illegible]' [விவிதரூபங்களுடன்கூடிய அங்கிரஸ்ஸுக்கள் த்யுலோகத்தினின்று அக்னியிடம் உண்டானார்கள். அவர்குள் ஸ்ரேஷ்டர் நவக்வாளும் தசக்வாளும்.] அதாவது, '[illegible]' என்கிறபடியே, ஒன்பது அல்லது பத்துமாஸங்களில் யஜ்ஞத்தை முடித்தவர்கள். இந்த வசனங்களும், நவக்வர், தசக்வர் என்று அங்கிரஸ்ஸுக்களில்

ஶ்ரேஷ்டர் என்பதையும், அவர்கள் முறையே ஒன்பது, பத்து மாஸங்களில் யஜ்ஞம்செய்து முடித்தா ரென்பதையும் காட்டு கின்றன.

'𑌸 𑌸𑍁𑌷𑍍𑌟𑍁𑌭𑌾 𑌸 𑌸𑍍𑌤𑍁𑌭𑌾 𑌸𑌪𑍍𑌤 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑍈𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍇𑌣𑌾𑌦𑍍𑌰𑌿𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌵𑌗𑍍𑌵𑍈𑌃 । 𑌸𑌰𑌣𑍍𑌯𑍁𑌭𑌿𑌃 𑌫𑌲𑌿𑌗𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰 𑌶𑌕𑍍𑌰 𑌵𑌲𑌂 𑌰𑌵𑍇𑌣 𑌦𑌰𑌯𑍋 𑌦𑌶𑌗𑍍𑌵𑍈𑌃 ।' இங்கும், '𑌅𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌸𑍋 𑌋𑌷𑌯𑌃, 𑌸𑌤𑍍𑌰𑌮𑌾𑌸𑌤 [illegible], 𑌯𑍇 𑌨𑌵𑌭𑌿𑌰𑍍𑌮𑌾𑌸𑍈𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌮𑌾𑌯𑌂𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌨𑌵𑌗𑍍𑌵𑌾𑌃, 𑌯𑍇 𑌦𑌶𑌭𑌿𑌰𑍍𑌮𑌾𑌸𑍈𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌮𑌾𑌯𑌂𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌦𑌶𑌗𑍍𑌵𑌾𑌃' என்ற வாக்யம். '𑌨𑌵𑌗𑍍𑌵𑌾𑌸𑌸𑍍𑌸𑍁𑌤𑌸𑍋𑌮𑌾𑌸 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌂 𑌦𑌶𑌗𑍍𑌵𑌾𑌸𑍋 𑌅𑌭𑍍𑌯𑌰𑍍𑌚𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌕𑍈𑌃 ।' இங்கும் ஸத்ரயாகாநுஷ்டாநம் செய்தவர்க்குள் ஒன்பது மாஸங்களில் முடித்தெழுந்தவர்களும், பத்து மாஸங்களில் முடித்தெழுந்தவர்களும் அங்கிரஸ்ஸுக்கள் என்றும், ஸோம ரஸத்துடன் ஸ்தோத்ரங்களால் இந்த்ரனை அர்ச்சித்தார்கள் என்று காட்டப்பட்டது.

'[illegible] 𑌦𑌶𑌗𑍍𑌵𑍋 𑌨𑌵𑌗𑍍𑌵𑌾𑌃, 𑌯𑌯𑌾 [illegible] 𑌦𑌶𑌗𑍍𑌵𑍋 𑌨𑌵𑌗𑍍𑌵𑌾𑌃' என்று, '𑌨𑌵𑌗𑍍𑌵𑌾' எனும் அங்கிரஸ்ஸுக்கள் பத்துமாஸம் யாகம் செய்து முடித்ததை ருக்வேதம் சொல்லுகின்றது.

மேலெடுத்த ப்ரமாணங்களால் அங்கிரஸ்ஸுக்களைப் போல வே அவர்க்குள் அந்தர்க்கதர்களான நவக்வாக்களும், தசக்வாக்களும், ஒன்பது பத்து மாஸங்கள் யாகம் செய்து, வலன், ஸரமா, பணி முதலான சத்ருக்களை இந்த்ரன் ஜயிப்பதற்கு ஸஹாயம் செய்தார்களென்று காட்டப்பட்டது; இவர்கள் ப்ரதமத்தில் யாகாநுஷ்டாநம் செய்தவர்களென்றும், யாகங்கள் உஷா காலத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டன வென்றும் காட்டப்பட்டது. இன்னும், '𑌕𑍁𑌵𑌿𑌤𑍍𑌸 𑌦𑍇𑌵𑍀𑌃 𑌸𑌨𑌯𑍋 𑌨𑌵𑍋 𑌵𑌾 𑌯𑌾𑌮𑍋 𑌬𑌭𑍂𑌯𑌾𑌦𑍁𑌷𑌸𑍋 𑌵𑍋 𑌅𑌦𑍍𑌯 । 𑌯𑍇𑌨𑌾 𑌨𑌵𑌗𑍍𑌵𑍇 𑌅𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑍇 𑌦𑌶𑌗𑍍𑌵𑍇 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌯𑍇 𑌰𑍇𑌵𑌤𑍀𑌃 𑌰𑍇𑌵𑌦𑍂𑌷' [ஹே உஷாதேவிகளே! இன்று இந்த யாக திநத்தில் பகு வாரம் போகின்ற உங்களுடைய அந்த ரதமானது பழையதா புதியதா! ஸப்த சிந்தஸுக்களுடன்

கூடிய முழங்கால்களையுடையவர்களான நவக்வாள் தசக்வாள் எனும் அங்கிரஸ்ஸுக்கள் நவக்வர்களாகும்படியாக அந்த ரதத்திலேறி உட்கார்ந்தீர்கள்.] இந்த வசனம் மேல்சொன்ன அங்கிரஸ்ஸுக்கள் உஷாகாலத்தில் ஸத்ரயாகம் தொடங்கினார்களென்று காட்டுகிறது. '𑌸𑌖𑌾 𑌹 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌖𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌨𑌵𑌗𑍍𑌵𑍈𑌃 𑌅𑌭𑌿𑌜𑍍𑌞𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌤𑍍𑌵𑌭𑌿𑌰𑍍𑌗𑌾 𑌅𑌨𑍁𑌗𑍍𑌮𑌨𑍍 । 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌦𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌦𑌶𑌭𑌿𑌰𑍍𑌦𑌶𑌗𑍍𑌵𑍈𑌃 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌵𑍇𑌦 𑌤𑌮𑌸𑌿 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑌮𑍍 ॥' [ஸகாவான இந்த்ரன் ஸத்வ விசிஷ்டர்களான நவக்வாக்களோடு எந்த பிலத்தில் பணிகளால் நிரோதிக்கப்பட்ட பசுக்களை முழங்கால் மேல் நடந்து தொடர்ந்தனரோ, அந்த பிலத்தில் தமஸ்ஸில் வஸித்த ஸத்ய ரூபமான ஸூர்யனை, பத்து தசக்வாக்களுடன்கூடி இந்த்ரன் கண்டார்.] இதனால் நவக்வாக்கள் தசக்வாக்கள் செய்த யாகங்களின் பலமாக நீடித்த இருளில் இருந்த ஸூர்யனை இந்த்ரன் உஷாகாலத்தின் பிறகு வெளிப்படுத்தினார் என்று ஏற்படுகின்றது; மற்றோரிடத்தில் ஸம்வத்ஸர முடிவில் அவ்வண்ணம் செய்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. அதன் முன்பாக ஸூர்யன் இருட்டில் வஸித்தானென்பதால் பத்து மாஸ யாகத்தின் பிறகு இரண்டு மாஸ காலம் ஒரே ராத்ரியாக விஸ்தரித்திருக்கவேண்டும். மேல் சொன்ன பத்து மாஸமோ, அப்படியே விஸ்தரித்த ஒரு பகலும், உஷாகாலமும், இராப்பகலாய் நடந்த பல நாள்களும் கூடி ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். இவ்வண்ணம் டிலக் வித்வான் யோசிக்கின்றார். இது த்ருவ ஸமீப தேசங்களுக்குள் ஒரு தேசாநுபவம்.

பத்திராதிபர்.

(இன்னும் வரும்.)

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

வேதாந்த ஸங்க்ரஹம்.

வேதாந்த ஸூத்ரத்தின் பின் பாதியான 3-4-அத்யாயங்கள், நித்யமாய் ஸித்தமாயிருக்கிற பகவானை அடையு, நம்மால் செய்யக்கூடிய ஸாத்யமான உபாயத்தைப்பற்றியும், அவனை அடைந்த தசையாகிற உபேயம் என்று சொல்லப்படுகிற நிரதிசயாநந்த தசையைப்பற்றியும் கூறுகின்றன. அந்தப் பின் பாதியில், முதலாவதான 3-வது அத்யாயத்தில், பகவானை அடைவிக்கும் த்யாநம் அல்லது உபாஸநம் என்பதும் அதன் ப்ரகாரங்களும் சோதிக்கப்படுகின்றன. இப்படி உபாஸநம் என்றும், ப்ரஹ்மவித்யை ப்ருஹ்மஜ்ஞாநம் வேதநம் என்றும் சொல்லப்பட்ட பக்தி என்னும் மார்க்கத்தில் இறங்குவதற்குப் பகவானிடம் தவிர இதர விஷயங்களில் ஒரு வைராக்யம் வேண்டும். அந்த வைராக்யத்தை உண்டுபண்ண, அவ் விதர விஷயங்கள் 'அஸ்திரமும் துக்கமிஸ்ரங்களுமே தவிர வேறில்லை. துக்க ஸம்பந்தமில்லாத சாஸ்வதமான ஆநந்தம் பகவானே என்றும், ஜீவாத்மா ஸ்வப்ந தசையிலும், நல்ல தூக்கத்திலும், மூர்ச்சையிலும், விழித்துக்கொண்டு நல்ல ஜ்ஞாபகத்துடனிருக்கும் ஸம்ஸார தசையிலும், ஜ்ஞாநமும் ஆநந்தமும் இல்லையென்றே சொல்லும்படியான தோஷ ஸம்பந்தப்பட்டவனென்று III-1-வது பாதத்தில் சொல்லி, III-2-வது பாதத்தில், பகவானுக்கு யாதொரு தோஷ ஸம்பந்தமும் லேசமும் இல்லை; அந்த வாஸனையும் இல்லை; தோஷம் தட்ட முடியாத அதற்கு எதிர்த்தட்டான ஸ்வபாவத்தை யுடையவனும், ஸமஸ்த கல்யாண குணங்களுக்கெல்லாம் ஒரு ஸமுத்ரமாயிருக்கிறானென்று சொல்லப்படுகிறது. அதாவது, த்யாநம் செய்யவேண்டிய புருஷனுடைய நிலை முதல் பாதத்திலும், த்யாநம் செய்யப்படவேண்டிய வஸ்துவாகிற பரப்ரஹ்மம் இரண்டாம் பாதத்திலும் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.

ஒருவன் மரணமடைந்ததும் (ஜீவன் தேஹத்தை விட்டதும்) ஸூக்ஷ்ம தேஹத்துடன் லோகாந்தரம் போகிறான். பலனை உத்தேசித்து ஸத்கர்மங்களைச் செய்யுமவன், அந்தந்தக் கர்மங்களுக்குத் தக்க பலனை மேலுலகங்களில் அடைந்து, புண்ய பாபங்களுக்குத் தகுந்தபடி வேறு ஜன்மங்களை இவ்வுலகில் மறுபடி அடைகிறான் என்று சாந்தோக்ய ப்ருஹதாரண்ய உபநிஷத்துக்களிலும், கீதையிலும், அநேக ஸ்ம்ருதிகளிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஜீவன் மேலுலகத்திலிருந்து கீழே மழை வழியாக வந்து, விதையிற் புகுந்து; மநுஷ்யனுடைய ஆஹார வழியாகப் போய், ஸ்த்ரீயின் கர்ப்பத்தில் தரித்து, மறுபடியும் பிறக்கிறானென்பது சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் பஞ்சாக்நி வித்யையில் விவரமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஒருவன் ஸ்வப்நத்தில் அநுபவிக்கிறவைகளையும் அவனுடைய கர்மாநுகுணமாகப் பகவான் தன்னுடைய மாயை என்கிற விசித்ரஶக்தியால் உண்டுபண்ணுகிறான். ['ந தத்ர ரதா ந ரதயோகா ந பந்தானோ பவந்தி அத ரதான் ரதயோகான் பத: ஸ்ருஜதே ந தத்ராநந்தா: முத: ப்ரமுதோ பவந்தி'] தேர், குதிரை, மார்க்கம் முதலியன இல்லாத இடங்களில் பகவான் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவாய் இவைகளை இவ்வநுபவத்துக்குத் தகுந்தபடி உண்டுபண்ணுகிறான்' என்று ப்ருஹதாரண்யத்திலும், 'ய ஏஷ ஸுப்தேஷு ஜாகர்த்தி ... ... காமங்காமம் புருஷோ நிர்மிமாண: ... ... ததேவ ஶுக்ரம் தத்ப்ரஹ்ம ததேவாம்ருதமுச்யதே ... ... தஸ்மிந் லோகா: ஶ்ரிதா: ஸர்வே' என்று கடவல்லியிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஸம்ஸாரத்தில் இந்த தேஹஸம்பந்தத்தால் ஜ்ஞாநம் ஸங்கோசத்தை யடைந்திருக்கிறபடியால், ஒருவனுக்குத் தன் நிஜ ஸ்வரூபம் நன்றாய்த் தெரியவில்லை. அயர்ந்த ஞாபகமற்ற தூக்கத்தில் ஜீவன் பகவானுடன் சேர்ந்திருந்து, மறுபடியும் விழித்திருக்கும் தசையில் முன்போலவே அந்தந்த ஜீவனாய் அந்தந்த

தேஹத்துடன் ஞாபகமுள்ளவனுயிருக்கிருன். பகவானை ஒரு தலையணைபோலக் கட்டிக்கொண்டு ஹிதநாடிகளாகிற ஒரு க்ருஹத்தில் ஜீவன் ஸுஷுப்தியாகிற அயர்ந்த தூக்கத்தில் இருக்கிருனென்று 'யத்ரைதத் புருஷ: ஸ்வபிதி நாம ஸதா ஸோம்ய ததா ஸம்பந்நோ பவதி', 'ந ஊர்வ்யாவேஷ்டாவா விஹோராவா ... ... ஸம்பத்யதே' இத்யாதி ஶ்ருதிகளால் தெரிகிறது. மூர்ச்சை என்கிற தசை மரணத்தை ஒத்திருக்கிறது. ஆனால் ஸூக்ஷ்ம தேஹத்தை உயிர் அடைந்தாலும், மறுபடியும் இந்த ஸ்தூலதேஹத்தை அடையக்கூடிய தசை மூர்ச்சை. ஆக, ஜீவனுடைய உறக்கம், மூர்ச்சை, ஸ்வப்நம் இவை மூன்றும் சுருக்கமாய்ச் சொல்லப்பட்டன.

உபயலிங்காதிகரணம்.

நாம் த்யாநம்செய்யவேண்டிய வஸ்துவான பகவானுக்கு ப்ருதிவி முதலான ஸகல ஜகத்தும் ஶரீரம் என்று அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி இவை அவனுக்குத் தேஹமாயிருந்தாலும் அவன் நிர்த்தோஷன்; ['அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர் விஶோகோ விஜிகத்ஸோऽபிபாஸ:'] பாபம், தோஷம், மூப்பு, மரணம், ஶோகம், பசி, தாகம் இவை யாதொன்றும் இல்லாதவன்; ['ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப:'] ஸகல கல்யாணகுணாத்மகன் என்று சாந்தோக்யத்திலும், 'ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகோऽஸௌ ... ... தேஜோபலைஶ்வர்ய மஹாவபோத ஸுவீர்யஶக்த்யாதி ... ... ஸமஸ்தஹேயரஹிதம் விஷ்ண்வாக்யம்' என்று விஷ்ணுபுராணத்திலும் தோஷஸம்பந்த மின்மையையும், கல்யாண குணங்களைக் கணக்கில்லாமல் உடைமையையுமாகிற இரண்டு அடையாளங்களையுடையவன் பகவான் என்று ['ந ஸ்தாநதோऽபி பரஸ்ய உபயலிங்கம் ஸர்வத்ர ஹி' முதலிய ஸூத்ரங்கள் அடங்கிய உபயலிங்காதிகரணத்தால் ஏற்படுகிறது. இந்த அதிகரண விஷயத்தைச் சுருக்கிச் சொல்வோம்.

எந்த இடத்தில் ப்ருதிவி முதலானவை அவனுக்குச் சரீரமென்று சொல்லியிருக்கிறதோ, அதே இடத்தில் 'ஸ தத்ரு [illegible]' என்று அவனுடைய ஸ்வேச்சையால் நியமித்துக்கொண்டு, நியந்தாவாய், அம்ருதத்வமுடையவனுகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தவிர, அவனுடைய விக்ரஹம் அப்ராக்ருதம்; அதாவது, முக்குணமுடைய ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த மற்றது. இவ் விஷயம் முதல் அத்யாயத்திலேயே அந்தராதிகரணத்திலும், முதல் அத்யாயம் 2-ம் பாதத்திலும், பகவான் ஒரு திருமேனியைப் பரிக்ரஹித்து ஜ்ஞாநிகளுடைய ஹ்ருதயத்தில் எழுந்தருளுகிறுன் என்றும், கர்மவஶ்யன் அல்லனென்றும், அநுக்ரஹமே காரணம் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

மேலும் '[illegible]' என்கிற முண்டக ஶ்ருதியில் பரமாத்மா கர்மவஶ்யதையில்லாமல் விளங்குகிறுனென்றும், ஜீவன் கர்ம பலன்களை அநுபவிக்கிறுனென்றும் தெளிவாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இப்படி தேஹமிருந்தாலும், '[illegible]' என்று பகவான் ஜீவத்வாரா அநுப்ரவேசித்து, நாமரூபமுடைய வஹு வஸ்துக்களாக ஆகி, அந்தந்தப் பொருள்களுக்கு நாம் வ்யஹரிப்பதற்காக உண்டான பெயர்களெல்லாம் அந்தர்யாமியாயிருக்கிற பகவானையே குறிக்கும் என்று ஏற்பட்டாலும், '[illegible]' என்று அவனை நாமரூபமில்லாதவன் போலவே சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையால் தேஹத்தையுடையவனுனலும் நிர்த்தோஷன் என்றும், எல்லாவற்றிற்கும் நிர்வாஹன் பகவான் என்றும் ஏற்படுகிறது.

'[illegible]' என்கிற இடத்தில் பகவத்ஸ்வரூபம் வெளிப்படுகிறது. ['[illegible]

ந தத்ஸமஶ்சாப்⁴யதி⁴கஶ்ச த்³ருஶ்யதே'] ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாதவன்; ['பராஸ்ய ஶக்திர்விவிதை⁴வ ஶ்ரூயதே ஸ்வாபா⁴விகீ ஜ்ஞாநப³லக்ரியா ச'] அவன் ஸ்வபாவமாய் ஸர்வஶக்தியுடையவன். ['ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித்', 'ஆநந்த³: ... ... யதோ வாசோ நிவர்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ', 'கணக்கறு நலத்தனன்', 'உயர்வற வுயர்நல முடையவன்'] வேதத்தாலும் சொல்லமுடியாத, மநஸ்ஸுக்கும் வாக்குக்கும் எட்டாத, ஆநந்தம் முதலிய குணங்களையுடையவன்; 'உத்³தி⁴ஸர்வேப்⁴ய: ... ... ஸர்வேஶ்வர: ... ... ஸர்வாதா⁴ர:' என்று ஸகல ஶ்ருதிகளிலும் கீதையிலும் பல ஸ்ம்ருதிகளிலும் அவனுடைய குணங்கள் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன.

ஜலத்தில் பார்க்கப்படும் ஸூர்யனும், குடத்தில் தெரிகிற ஆகாஶமும், ஜலம் குடம் இவைகளின் தோஷ ஸம்பந்தமில்லாமலிருப்பது போல, பகவான் எல்லா ஜகத்திலும் இருந்துகொண்டு, ஜகத்தின் தோஷம் தன்னிடம் சேராமல் நிர்மலனாய், 'தோய்வில'னாய் எழுந்தருளியிருக்கிறான்.

ப்ருஹ்மத்தைப்பற்றி விவரமாய்ச் சொல்லுமிடத்தில், ப்ருஹ்மத்தின் ரூபங்களை ஒவ்வொரு விதமாகச் சொல்லி, உடனே 'இது அல்ல, இது அல்ல', 'நேதி நேதி' என்று சொல்லுகிறது ஶ்ருதி. ['த்³வே வாவ ப்³ரஹ்மணோ ரூபே மூர்தஞ்சைவாமூர்தஞ்ச ... ... தஸ்ய ஹைதஸ்ய புருஷஸ்ய ரூபம் ... ... அதா²த ஆதே³ஶோ நேதி நேதி ந ஹ்யேதஸ்மாதி³தி'] அவன் இவ்வளவு அளவுடையவன் என்று சொல்ல முடியாதென்பதை வெளியிடுகிறது. மேல் ஶ்ருதியில் 'ஸத்யஸ்ய ஸத்யம்' என்று அபரிமிதமான, நிரதிஶயமான, எல்லையில்லாத, குணங்களையுடையவன்; இல்லையென்று சொல்லும்படியான மாறுதலை ஸ்வபாவமாக உடைய அசித்தென்ன, உண்மையான வஸ்துவாகிற ஜீவாத்மாவென்ன, இவைகளைக் காட்

டினும் வேறான, உண்மைக்கெல்லாம் உண்மையான பகவான், எல்லையில்லாத நற்குணங்களையுடையவன் என்று சொல்லப்படுகிற படியால், ஸூத்ரகாரர் 'நேதி நேதி' என்னும் ஶ்ருதிக்கு, மேலே விவரித்தபடி ந்யாயமான அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார். பகவானுக்கு ரூபமாவது குணமாவது இல்லையென்று அர்த்தமல்ல.

'நஸந்த்ருஶே திஷ்டதி ரூபமஸ்ய நசக்ஷுஷா பஶ்யதி கஶ்சநைநம்' அவன் ரூபத்தை நம்முடைய கண்ணால் பார்க்க முடியாது. 'நசக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே நாபி வாசா' கண்ணுக்கும் வாக்குக்கும் எட்டாதவன். தைலதாரையைப்போல் இடைவிடாத ப்ரேமரூபமான பகவான் ஒருவனையே நாடிய மஹா பக்தியாகிற த்யாநத்தால் மாத்ரம்தான் "அவனை" அறியலாம். 'நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்யோ ந மேதயா ந பஹுநா ஶ்ருதேந' 'யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய ... ...' என்றும், 'ஜ்ஞாநப்ரஸாதேந விஶுத்த ஸத்வஸ் ததஸ்து தம் பஶ்யதி நிஷ்களம் த்யாயமாந' என்று ஶ்ருதிகளிலும், 'நாஹம் வேதைர் ந தபஸா நதாநேந ... ... ஶக்ய ஏவம் விதோ த்ரஷ்டும் ... பக்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய: அஹமேவம் விதோர்ஜுந' என்று கீதையிலும் வெளியிட்டிருக்கிற ப்ரகாரம் ஸூத்ரகாரர், 'அபிஸம்ராதநே ப்ரத்யக்ஷாநுமாநாப்யாம்' என்கிற ஸூத்ரத்தில் மேற் சொல்லிய அர்த்தத்தை வெளியிடுகிறார்.

இப்படி பகவத் த்யாநம் அப்யாஸம் பண்ணப்பண்ண, பக்வ நிலையை அடைந்து, பூர்வத்தில் வாமதேவர் சராசரம் எல்லாவற்றையும் நேராய், ப்ருஹ்மாத்மகமாய் ஸாக்ஷாத்கரித்தபடி இருக்கலாம். அவர்கள் எப்படி, பகவான் ஜ்ஞாநமே வடிவுகொண்ட ஸ்வரூபமாய் ஸாக்ஷாத்கரித்தார்களோ, அப்படியே பகவானுக்கு ஸகல ஜகத்தும் ஶரீரம் அம்ஶம் ப்ரகாரம் என்று ஸாக்ஷாத்கரித்தார்கள். 'ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம தஜ்ஜலாநிதி']

ஜகத் அவனுக்கு ப்ரகாரமானாலும் அவன் தோஷரஹிதன் என்றாயிற்று [ப்ருஹ: IV-4-25]

பராதிகரணம்.

இப்படி ஜகத்காரணமாயிருக்கும் பகவானே உபாயமாகவும் உபேயமாகவும், அதாவது நம்மைக் கரையேற்றுவிக்கும் வழியும் ஓடமும் அவனேயாய், நாம் அடையவேண்டிய வஸ்துவும், அவனேயாயிருக்கிறான். 'அத ய ஆத்மா ஸ ஸேதுர் வித்ருதி:' [சா-VIII-4-1] என்று சாந்தோக்யத்திலும், 'அம்ருதஸ்ய பரம் ஸேதும்' 'அம்ருதஸ்யைஷ ஸேது:' என்று ஸ்வேதாஸ்வதர முண்டக உபநிஷத்துக்களிலும் அவனை ஒரு பாலமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 'பராத்பரம் புருஷமுபைதி திவ்யம்' என்று முண்டகத்தில், ப்ரக்ருதி, ஜீவன், இவைகளைக்காட்டிலும் உத்தமமான பரமபுருஷனை யடைவதையே மோக்ஷமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவனைப் பாலமாகச் சொல்லியிருப்பதால், அடையப்படும் வஸ்து வேறென்று இருக்கவேண்டுமென்று அர்த்தம் அல்ல. முண்டகத்திலும் கடவல்லியிலும் இருக்கிற 'நாயமாத்மா' என்கிற ஸ்ருதியை இதுவரையில் அநேக தடவைகளில் விவரித்திருக்கிறோம். அதில் ஜகத்காரணமான அந்தர்யாமியான பகவானை உபாயமாக வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் அவனே உபாயமும் உபேயமுமென்றாயிற்று. மேலும் ஜகத்காரணமான அந்தர்யாமியான வஸ்துவைக் காட்டிலும் மேலாய், இன்னொரு வஸ்து இல்லையென்றும் சில ஸ்ருதிகள் வெளியிடுகின்றன. ['யஸ்மாத்பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்யஸ்மாந்நாணீயோ ந ஜ்யாயோஸ்தி கஸ்சித்'-[ஸ்வே III-9;] 'ந தஸ்ய கஸ்சித்பதிரஸ்தி லோகே' 'ஜகத்காரணமானவனை விட வேறான ப்ராப்ய வஸ்து இருப்பதுபோல, 'ததோ யதுத்தரதரம் ததரூபமநாமயம்' - யஸ்மாத் ...

-ஶ்ரு தாஷ்ஷவதி ' [III-1] என்கிற ஶ்வேதாஶ்வதர ஶ்ருதிக்கு அர்த்தம் சிலர் சொல்லக்கூடும். முன் ஶ்ருதியைப் பார்த்தால் அது ந்யாயமான அர்த்தம் அல்ல. 'வெதா ஹமெதம் புருஷம் மஹா ந்தம் ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத் । தமேவம் விதித்வா அதி ம்ருத்யுமேதி நாந்ய: பந்தா வித்யதே அயநாய' [ஶ்வே - III-8] ப்ருஹ்மஜ்ஞாநத்தால் அம்ருதத்வமாகிற மோக்ஷத்தை யடைவதாய் இந்த ஶ்ருதி வெளியிட்டது. வேறு வழியில்லை. [III-9] முன் குறித்த 'யஸ்மாத்பரம் - நாபரமஸ்தி' என்கிற ஶ்ருதியால் அந்தப் பரமபுருஷனுக்கு மேற்பட்ட வஸ்து இல்லை யென்றும் வெளிப்பட்டது. இந்த ஜகத் இந்தப் பரமபுருஷனால் வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் புருஷோத்தமன் அரூபன், ஶோகமில்லாதவன். ஆகையால் அவனை ஸாக்ஷாத்கரிக்க, ஸகல ஶோகமும் பாபமும் நஶிக்குமென்று 'ததோ யதுத்தரதரம் ... ...: பவதி' என்பதற்கு அர்த்தமாகிறது. இதுதான் ந்யாயமான அர்த்தம். இன்னொரு ப்ராப்ய வஸ்துவில்லை. அவனே ப்ராபகன் ப்ராப்யன் என்று பராதிகரணம் நிச்சயித்தது.

இப்போது துக்கமிஶ்ரமான ஜீவனுடைய ஸ்வரூபம் தெரிந்தது; பகவான் நிர்தோஷன், ஸகல கல்யாண

பலாதிகரணம்.

குணஸாகரன், என்றும் ஏற்பட்டது. அவனே ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டுவிக்கும் பாலம்; நிரதிஶயாநந்தமான அடையப்படும் வஸ்து. அது மாத்ரம் அல்ல. அநித்யமான ஐஶ்வர்யம் முதலிய பலன்களை அளிப்பவனும் பகவானே. [மஹாவாஸஷ ஏர்நஜ அந்நாதோ வஸுதாந: (ப்ரு : IV-4-24)] பரமாத்மா ஐஶ்வர்யத்தைக் கொடுக்கிறவன்; 'ஏஷ ஹ்யேவ ஆநந்தயாதி' (தை - II-7.) அவனே பரமாநந்தத்தைக் கொடுப்பவன். அவனுடைய நியமநம் ஸங்கல்பமில்லாமல் கேவலம் கர்மத்துக்குப் பயனைக் கொடுக்கச் சக்தி இல்லை. இதர தேவ

தைகள், கர்மங்களின் வழியாய்க் கொடுப்பதும் பகவானாலேதான் கொடுக்கப்படுகிறது. யாகம், யஜ்ஞம் முதலியன அவனுடைய ஆராதனமே தவிர வேறில்லை. [இஷ்டாபூர்த்தம் பஹுதா ஜாதம் ஜாயமானம் விச்வம் பிபர்த்தி ... ... ததேவாக்நி: தத்வாயு: தத்ஸூர்ய: ... ...' (தைத், நாரா: I-6-7)], ['யோ விஜ்ஞாநே திஷ்டந் யஸ்ய விஜ்ஞாநம் சரீரம் ... ... ய ஆத்மநி திஷ்டந் ... ... யமயதி ... ...' (ப்ரு: III-77-22.)] என்று உபநிஷத்துக்களிலும், 'யோ யோ யாம் யாம் தநும் பக்த: ... ... விதாதாம்யஹம்', 'அஹம் ஹி ஸர்வ யஜ்ஞாநாம் போக்தா ச, [ஸ்ரீ. 21-23-IX-24] என்று கீதையிலும், இதர தேவதைகளுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்துகொண்டு அந்தந்த தேவதைகளை ஆராதிக்குமவர்கள் கோரிய பயனை அத்தேவதைகள் மூலமாய்க் கொடுத்து, ஒரு பயனையும் உத்தேசிக்காமல் தன்னை ஆராதித்து த்யாநம் செய்து ப்ரேமரூபமான பரமபக்தி தசையை அடைந்தவர்களுக்கு நிரதிசய நித்யமான பகவத் ஸாக்ஷாத்காரத்தைக் கொடுப்பவனும் பகவானே என்று சொல்லி 3-ம் அத்யாயம் 2-ம் பாதம் முடிக்கப்பட்டது.

எஸ் - கோபாலஸ்வாமி ஐயங்கார்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹபரப்ரஹ்மணே நம:.

ஸ்ரீ ப க வ த் கீ தா.

த்ருதராஷ்ட்ர உவாச—

தர்மக்ஷேத்ரே குருக்ஷேத்ரே ஸமவேதா யுயுத்ஸவ: ।
மாமகா: பாண்டவாஶ்சைவ கிமகுர்வத ஸஞ்ஜய ॥ 1.

ஸ்ரீ:.

“ நாராயணம் நமஸ்க்ருத்ய நரஞ்சைவ நரோத்தமம் ।
தேவீம் ஸரஸ்வதீம் வ்யாஸம் ததோ ஜயமுதீரயேத் ॥ ”

[ஸ்ரீ ஆளவந்தார் அருளிச்செய்திருக்கும் ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தையும் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்திருக்கும் ஸ்ரீகீதா பாஷ்யத்தையும் ஸ்ரீநிகமாந்த மஹாதேஶிகன் அருளிச்செய்திருக்கும் ஸ்ரீ தாத்பர்ய சந்த்ரிகையையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு, கீர்வாண பாஷையில் அதிக பரிசயமில்லாதவர்களுக்கு ஸுலபமாக போதமுண்டாகும்படி ஸ்ரீ பகவத் கீதைக்கு யதாமதி யதாஶக்தி ஓர் உரை எழுதத் துணிகின்றேன். க்ருபையுடன் பெரியோர்கள் குற்றங்களை க்ஷமித்தருள வேணும்.]

பாண்டவர்களுக்கும் கௌரவர்களுக்கும் குருக்ஷேத்ரத்தில் யுத்தம் ஆரம்பித்த பொழுது, அர்ஜுனன் தனது ரதத்தை இரண்டு ஸேனையின் மத்தியில் நிறுத்திக்கொண்டு அவ்விடத்தில் யுத்தத்திற்கு ஸந்நத்தர்களாக வந்துநின்ற வீரர்கள்எல்லாரையும் பார்த்தான். அவ்விடத்தில் துர்யோதநாதிகளுக்கு ப்ரியத்தைச் செய்யவேண்டும் என்னும் இச்சையுடன் வந்துநின்ற தனது பித்ரு பிதாமஹ ஆசார்ய மாதுலாதிகளான பந்துக்களைப் பார்த்து, பரமபுருஷனான க்ருஷ்ணபகவானுடைய ஸாந்நித்யம் தங்கள் பக்கத்தில் இருப்பதனால் தங்கள் ஶத்ருக்களான அவர்களுடைய நாஶம் நிஶ்சயம் என்பதை அறிந்துகொண்டு, அர்ஜுனன், தர்மாதர்ம பயத்தினால் ஆகுலனாய், யுத்தத்திலிருந்து பரம வைமுக்யத்துடன் கையில்இருந்த வில்லை நழுவ விட்டு ரதத்தின் உத்ஸங்கத்தில் போய் உட்கார்ந்தான். அப்படி உட்கார்ந்த

அர்ஜுநனை ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், பதினெட்டு அத்யாயங்கள் அடங்கிய ஸ்ரீ பகவத் கீதை யென்று ப்ரஸித்தமான இந்த க்ரந்தத்தால் யுத்தத்திற்காக ப்ரோத்ஸாஹநம் செய்கிறார். ஆனால், இந்த ப்ரோத்ஸாஹநம் ஒரு வ்யாஜமே. ஸாது பரித்ராணம் துஷ்டநிக்ரஹம் தர்ம ஸம்ஸ்தாபநம் இவைகளுக்காகத் திருவவதரித்த ஸ்ரீ பகவானுடைய திருவுள்ளக்கருத்து என்னவென்றால், அர்ஜுந ப்ரோத்ஸாஹநம் என்னும் வ்யாஜத்தைக் கொண்டு மோக்ஷ ஸாதநமாகிற பக்தி யோகத்தை இந்த ஜகத்தின் உபகாரார்த்தம் அவதரிப்பிக்கவேணு மென்பது தான். வேதாந்தங்களில் பரமபுருஷார்த்தத்தை ஸாதித்துக் கொடுப்பதாகச் சொல்லப்படும் தத்வார்த்தமே இதிலும் சொல்லப்படுகிறபடியால், இந்த ஶாஸ்த்ரத்தையும் உபநிஷத்தென்றே பெரியோர்கள் வ்யவஹரிக்கிறார்கள் 'உபநிஷத்ஸு கீதாஸு ப்ரஹ்மவித்யாயாம் யோகஶாஸ்த்ரே ஸ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுந ஸம்வாதே' என்று இதற்கு 'கீதா' என்னும் ஸ்த்ரீலிங்கப் பெயரும் வந்திருக்கிறது. இதில் முதல் அத்யாயம் அர்ஜுநனுடைய ஆகுலதையைச் சொல்லுகிறபடியால், அது அர்ஜுநவிஷாதயோகம் என்று சொல்லப்படுகின்றது.

1. தனது புத்ரனாகிற துர்யோதநனுடைய ஜயம் தெரியவேணும் என்னும் இச்சையுடன் ஸஞ்ஜயரை நோக்கி த்ருதராஷ்ட்ரன் ப்ரஶ்நம் பண்ணுகிறான்.

[உரை]1. புருஷோத்தமனாகிற ஸர்வேஶ்வரனே ஜகத்தின் உபகாரார்த்தம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாகத்திருவவதரித்திருக்கிறான் என்று பீஷ்மர் முதலியவர்களிடமிருந்து பலதடவை கேட்டிருந்தும், அவனே ஆஶ்ரித வாத்ஸல்ய விவஶனாக இப்பொழுது அர்ஜுநனுக்குத் தேர்ப்பாகனாக ஸர்வலோக ப்ரத்யக்ஷமாய் யுத்தபூமியில் வந்து நிற்கிறான் என்று அறிந்திருந்தும், ஆஸுர ப்ரக்ருதியினாலும் புத்ர வாஞ்சையினாலும் அத்யந்தம் மோஹத்தை அடைந்தவனாய், த்ருதராஷ்ட்ரன், தனது குமாரனாகிற துர்யோதநனுக்கு எங்கு ஜயம் வாராமற் போகிறதோ என்னும் ஆவலை வெளியிட்டுக்கொண்டே இந்த ப்ரஶ்நத்தைச் செய்கிறான். 'அந்தோ புத்ரஸ்நேஹ பராதீநோ வா த்ருதராஷ்ட்ரோ யுயுத்ஸவ:' என்று புத்ரஸ்நேஹ பரவஶனன்றோ த்ருதராஷ்ட்ரன்? 'ஸமவேதா:' [ஒன்று சேர்ந்தவர்கள்] என்னும் பதமும், ஸ்வார்த்தத்தையைக் குறிக்கும் ஆத்மநேபத ப்ரயோகம் அடைந்திருக்கும் 'அகுர்வத' என்னும் க்ரியையும், இந்தத்தாத்பர்யத்தை விளக்குகின்றன.

தர்மக்ஷேத்ரே - தர்மம் செய்வதற்கு ஸ்தாநபூதமான. யுத்தமாகிற யாகத்திற்கு ஸமுசிதமான ஸ்தாநம் குருக்ஷேத்ரம் என்பது தாத்பர்யம்.

𑌸𑌂𑌜𑌯 𑌉𑌵𑌾𑌚—

𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍁 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌵𑌾𑌨𑍀𑌕𑌂 𑌵𑍍𑌯𑍂𑌢𑌂 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌯𑍋𑌧𑌨𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾 ।
𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑍁𑌪𑌸𑌙𑍍𑌗𑌮𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌵𑌚𑌨𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍 ॥ 2.

"𑌪𑌶𑍍𑌯𑍈𑌤𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑍁𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌤𑍀𑌂 𑌚𑌮𑍂𑌮𑍍 ।
𑌵𑍍𑌯𑍂𑌢𑌾𑌂 𑌦𑍍𑌰𑍁𑌪𑌦𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌤𑌵 𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌧𑍀𑌮𑌤𑌾 ॥ 3.

𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌶𑍂𑌰𑌾 𑌮𑌹𑍇𑌷𑍍𑌵𑌾𑌸𑌾 𑌭𑍀𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨𑌸𑌮𑌾 𑌯𑍁𑌧𑌿 ।
𑌯𑍁𑌯𑍁𑌧𑌾𑌨𑍋 𑌵𑌿𑌰𑌾𑌟𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍍𑌰𑍁𑌪𑌦𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌥𑌃 ॥ 4.

𑌧𑍃𑌷𑍍𑌟𑌕𑍇𑌤𑍁𑌶𑍍𑌚𑍇𑌕𑌿𑌤𑌾𑌨𑌃 𑌕𑌾𑌶𑌿𑌰𑌾𑌜𑌶𑍍𑌚 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍 ।
𑌪𑍁𑌰𑍁𑌜𑌿𑌤𑍍𑌕𑍁𑌨𑍍𑌤𑌿𑌭𑍋𑌜𑌶𑍍𑌚 𑌶𑍈𑌬𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌨𑌰𑌪𑍁𑌙𑍍𑌗𑌵𑌃 ॥ 5.

𑌯𑍁𑌧𑌾𑌮𑌨𑍍𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌮𑍌𑌜𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍 ।
𑌸𑍌𑌭𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌦𑍍𑌰𑍌𑌪𑌦𑍇𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵 𑌏𑌵 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌥𑌾𑌃 ॥ 6.

𑌸𑌂𑌜𑌯 - வ்யாஸருடைய அநுக்ரஹத்தினல் பாரதயுத்த வ்ருத்தாந்தம் முழுவதையும் இவர் ஸாக்ஷாத்கரித்தவர். தவிரவும், இவர் மிகுந்த ருஜு ஸ்வபாவமுள்ளவர்; உண்மையை அறிந்து அதை உள்ளபடி வெளியிடும் ஶீலம் இவருக்கு நைஸர்க்கிகம். "𑌮𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌨 𑌸𑍇𑌵𑍇 𑌭𑌦𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍇 𑌨 𑌵𑍃𑌥𑌾 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇 । 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌭𑌾𑌵𑌂 𑌗𑌤𑍋 𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦𑍍𑌮𑌿 𑌜𑌨𑌾𑌰𑍍𑌦𑌨𑌮𑍍 ॥" என்று சொன்னவர்.

2-11. 'க்ருஷ்ணன் இருக்குமிடத்தில் ஜயம்' என்னும் ப்ரத்யுத்தரத்தைச் சொல்லப்போகிறவராய், ஸஞ்ஜயர், நடுவில் நடந்த வ்ருத்தாந்தம் முழுவதையும் சொல்லுகிறர். முதலில் துர்யோதநனுடைய விஷாதம் சொல்லப்படுகிறது.

2. 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍁 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌵𑌾𑌨𑍀𑌕𑌂 𑌵𑍍𑌯𑍂𑌢𑌂 - பாண்டவ ஸைந்யம் வ்யூஹம் செய்து நிற்பதைப் பார்த்ததே துர்யோதநன் தைர்யம் இழந்ததற்கு ஹேது. '𑌤𑍁' என்னும் பதம், அப்படி தைர்யமற்று நிற்கும் துர்யோதநனுடைய அவஸ்தாவிஶேஷத்தைக் காண்பிக்கின்றது. ஶத்ரு ஸைந்யத்தின் பலமிகுதியும் தனது ஸைந்யத்தின் பலக்குறைவும், இவனுடைய விஷாதத்திற்கு ஹேதுக்கள்.

𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 - த்ரோணசார்யரிடம் போய்த் துர்யோதனன் பின்வருமாறு சொல்லுகிறான்.

அஸ்மாகம் து விஶிஷ்டா யே தாந்நிபோத த்விஜோத்தம ।
நாயகா மம ஸைந்யஸ்ய ஸம்ஜ்ஞார்த்தம் தாந்ப்ரவீமி தே ॥ 7.

பவாந் பீஷ்மஶ்ச கர்ணஶ்ச க்ருபஶ்ச ஸமிதிஞ்ஜய: ।
அஶ்வத்தாமா விகர்ணஶ்ச ஸௌமதத்திஸ்ததைவ ச ॥ 8.

அந்யே ச பஹவ: ஶூரா மதர்த்தே த்யக்தஜீவிதா: ।
நாநாஶஸ்த்ரப்ரஹரணா: ஸர்வே யுத்தவிஶாரதா: ॥ 9.

அபர்யாப்தம் ததஸ்மாகம் பலம் பீஷ்மாபிரக்ஷிதம் ।
பர்யாப்தம் த்விதமேதேஷாம் பலம் பீமாபிரக்ஷிதம் ॥ 10.

---

3. தவ ஶிஷ்யேண த்ருபதபுத்ரேண - த்ருபத மஹாராஜனுடைய புத்ரனாகிற த்ருஷ்டத்யும்நன் பாண்டவர்களுடைய ஸைந்யத்திற்குப் பதியாக வரிக்கப்பட்டான். அவன் த்ரோணாசார்யரிடமிருந்து அஸ்த்ர வித்யையை அப்யஸித்தவனானதால் அவருடைய ஶிஷ்யனென்று வ்யவஹரிக்கப்படுகிறான்.

7. ஸம்ஜ்ஞார்த்தம் - ஸரியான ஜ்ஞாநம் ஜநிக்கும்பொருட்டு. தனது ஸைந்யத்தில் ஶூரர்களாக இருக்குமவர்களை ஒவ்வொருவராக எடுத்துச் சொல்லும்பக்ஷத்தில் அவரவர்களுடைய விஶேஷித்த ஜ்ஞாநத்தால் தனக்கு ஒருவித தைர்யம் உண்டாகும் என்பதே இப்படிப் பரிக்ஷணம் செய்வதற்கு ஹேது. பீருக்களின் ஸ்வபாவம் இப்படிப்பட்டதே. அல்லது, 'ஸம்ஜ்ஞா' என்றால் எண்ணிக்கை; 'அதைச் செய்யும்பொருட்டு' என்றும் அர்த்தம் சொல்லலாம்.

9. மதர்த்தே த்யக்தஜீவிதா: - என்பொருட்டாக இவர்களெல்லாரும் உயிரை இழந்து நிற்கிறார்கள். அதாவது - உயிரை இழப்பதையும் கணிசியாமல் அவ்வளவு ஶ்ரத்தையுடனும் உத்ஸாஹத்துடனும் நிற்கிறார்கள் என்பது தாத்பர்யம். அது தாத்பர்யமாக இருந்தபோதிலும் 'ஜிகீஷவ:' (ஜயிக்க இச்சையை உடையவர்களாய்) என்று சொல்வதற்குப் பதிலாக 'த்யக்தஜீவிதா:' (உயிரை இழந்து நிற்கிறார்கள்) என்று சொல்வது ஒருவித அஶ்லீலத்தைக் காண்பிக்கின்றது. பரமபுருஷனுடைய ஸஹாயம் ஶத்ருவுக்கு இருப்பதனால், தனக்கு அபஜயம் நிஶ்சயமே என்னும் ஜ்ஞாநம் துர்யோதநனுக்கு இல்லை. அபுத்திபூர்வகமாகவே இந்த அஶ்லீலஸூசகமான பதம் அவனுடைய முகத்திலிருந்து வருகின்றது. அது, இனிமேல் வரப்போகும் அபஜயத்தைக் காண்பிக்கும் ஒரு துர்நிமித்தமே.

10. இந்த ஶ்லோகத்தின் அந்வயமும் அர்த்தமும் கவனிக்கத்தக்கவை. அந்வயம் - 'தத் (தஸ்மாத்) பீஷ்மாபிரக்ஷிதம் அஸ்மாகம் பலம் (பரபலவிஜயாய) அபர்யாப்தம்; இதம் து ஏதேஷாம் (பாண்டவாநாம்) பீமாபிரக்ஷிதம், பலம் (ஶத்ருபலவிஜயாய) பர்யாப்தம். (ஆகையால், பீஷ்மரால் ரக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கும் நம்முடைய ஸைந்யம் ஶத்ருவை ஜயிக்கப் போதாது; பீமனால் ரக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கும் பாண்டவர்களுடைய ஸைந்யம் நம்மை ஜயிக்கப் போதுமானது). தத் - ஆகையால்; கீழ் விவரித்திருக்கிறபடி ஶத்ருஸைந்யம் தமது ஸைந்யத்தைவிட பலீயஸ்ஸாக இருக்கிறபடியால். இதர காலங்களில் துர்யோதநன் தனது ஸைந்யத்தின் ஸாமர்த்யத்தைப் புகழ்ந்து பேசியிருந்த போதிலும், இப்பொழுது மஹாபடர்களால் நிறைந்துள்ள ப்ரதிபக்ஷ ஸைந்யத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்து அதனால் மிகவும் பயந்தவனாய் இம்மாதிரி பேசுகிறான். அப்படிப்பட்ட பயம் அவன் மநஸ்ஸில் ஜநித்தது என்பதற்கு, பின்குறிக்கப்படும் அவனுடைய உக்திகளே ஸூசகங்கள். தனது ஸைந்யத்தைவிட எண்ணிக்கையில் நாலு அக்ஷௌஹிணி குறைந்திருக்கும் ஶத்ரு ஸைந்யத்தைப் பார்த்து 'அபர்யாப்தம்' (அளவற்ற ஸைந்யம்), என்றும், ப்ரதிஸேநாபதியாகிற த்ருஷ்டத்யும்நனை 'தீமதா' (மஹாபுத்திஶாலி) என்றும் பேசுவதும், 'அத்ர ஶூரா மஹேஷ்வாஸா:' 'ஸர்வ ஏவ மஹாரதா:' என்று சற்றேறக்குறைய இருபது பெயரைத் தேர்ந்து எடுத்து அவர்களை மஹாபராக்ரமஶாலிகளென்று புகழ்வதும், தனது பக்ஷத்தைப் பற்றிப் பேசுங்காலத்தில் ஸைந்யத்தையாவது ஸேநாபதியையாவது புகழ்ந்து பேசாமல் ஏழு ஶூரர்களை மாத்ரம் எடுத்துச்சொல்வதும், துர்யோதநன் பயந்தான் என்பதைக் காண்பிக்கின்றன. தவிரவும், 12-வது ஶ்லோகத்தில் 'தஸ்ய ஸஞ்ஜநயந் ஹர்ஷம்' என்று பீஷ்மர் துர்யோதநனுக்கு தைர்யத்தை ஜநிப்பிக்க ப்ரயத்நப்பட்டார் என்பதும், அவன் பூர்வம் பயந்திருந்தான் என்பதற்கு ஸூசகமே. அதனாலேயே, 'தத்' (ஆகையால்) என்று துர்யோதநன் இந்த வாக்யத்தை உபக்ரமிப்பது உபபந்நமாகின்றது.

தவிரவும், 'பீஷ்மாபிரக்ஷிதம்' என்று தனது ஸேநாபதியைக்குறித்துவிட்டு, அதற்கு எதிராகப் பாண்டவர் ஸேநாபதியின் பெயரால் 'த்ருஷ்டத்யும்நாபிரக்ஷிதம்' என்று சொல்லாமல், 'பீமாபிரக்ஷிதம்' என்று சொன்னதும், பீமஸேநனிடத்தில் அவனுக்கு உள்ள பயத்தையும் பீஷ்மரிடத்தில் அவனுக்கு உள்ள அதிஶங்கையையும் காண்பிக்கின்றது.

அயநேஷு ச ஸர்வேஷு யதாபாகமவஸ்திதா:।
பீஷ்மமேவாபிரக்ஷந்து பவந்த: ஸர்வ ஏவ ஹி ॥" 11.

தஸ்ய ஸஞ்ஜநயந் ஹர்ஷம் குருவ்ருத்த: பிதாமஹ: ।
ஸிம்ஹநாதம் விநத்யோச்சை: ஶங்கம் தத்மௌ ப்ரதாபவாந் ॥

துர்யோதநாதிகளின் வதத்தை ப்ரதிஜ்ஞை செய்தவன் பீமன்; கண்ணனிடத்திலும் அவருடைய அநுபந்திகளிடத்திலும் பக்ஷபாதமுள்ளவர் பீஷ்மர்.

ஆனால், ஒரு வாக்யத்தில் 'தத்' என்றும், மற்றொரு வாக்யத்தில் 'இதம்' என்றும் இருக்கும் பதங்களைப் பார்க்கும் பொழுது, அவையிரண்டையும் அந்தந்த வாக்யத்திலுள்ள 'பலம்' என்னும் பதத்திற்கு விசேஷணமாக எடுத்துக்கொள்வது தான் ஸ்வரஸமென்று தோன்றும். அப்படி எடுத்துக்கொண்டால், 'தத்' என்பது முதலிற் சொன்னதையும் 'இதம்' என்பது ஸமீபத்திற் சொன்னதையும் குறிக்குமாதலால், அந்த இரண்டு பதங்களும் 'பீஷ்மாபிரக்ஷிதம்' 'பீமாபிரக்ஷிதம்' என்னும் பதங்களுடன் அந்வயிக்க மாட்டா. அப்படி அவைகளின் அந்வயத்தைப் பொருந்தச்செய்ய ப்ரயத்நப்பட்டால் அது க்லிஷ்ட கல்பநைகளுக்கு இடம் கொடுக்குமாதலால், நமது ஆசார்யர்கள், 'தத்' என்னும் பதத்திற்கு - 'தஸ்மாத்' (ஆகையால்) என்று வ்யாக்யாநம் செய்து, 'இதம்' என்னும் பதத்திற்கு - கேவலம் ப்ரத்யக்ஷ நிர்த்தேஶத்தை அர்த்தமாகச் சொல்லுகிறார்கள். 'பஶ்யைதாம்' 'வ்யூடாம்' என்று பாண்டவ ஸைந்யம் பலவிடங்களில் ப்ரத்யக்ஷ நிர்த்தேஶத்துடன் குறிக்கப்பட்டிருப்பதனால், இவ்விடத்திலும் அதற்கு ப்ரத்யக்ஷ நிர்த்தேஶம் உபபந்நமே.

11. அயநேஷு - மார்க்கங்களில். 'எல்லாரும் தங்கள் தங்கள் ஸ்தாநத்தில் ஜாகரூகர்களாக இருந்துகொண்டு' என்பது தாத்பர்யம்.

12-13. துர்யோதநனுக்கு ஸந்தோஷத்தை ஜநிப்பிக்கும் பொருட்டு பீஷ்மர் ஶங்கத்மாநம் செய்கிறார்.

12. ஸஞ்ஜநயந் - 'ஜநயிதும்' (ஜநிப்பிக்கும் பொருட்டு) என்பது அர்த்தம்.

ஸிம்ஹநாதம் விநத்ய - ஸிம்ஹநாதம் க்ருத்வா (ஸிம்ஹநாதத்தைச் செய்து). 'ஓதநபாகம் பசதி' என்பதுபோல.

𑌤𑌤𑌃 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌭𑍇𑌰𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌣𑌵𑌾𑌨𑌕𑌗𑍋𑌮𑍁𑌖𑌾𑌃 ।
𑌸𑌹𑌸𑍈𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑌹𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤 𑌸 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌤𑍁𑌮𑍁𑌲𑍋𑌽𑌭𑌵𑌤𑍍 ॥ 13.

𑌤𑌤𑌃 𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑍈𑌰𑍍𑌹𑌯𑍈𑌰𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌹𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌦𑌨𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌿
𑌤𑍌 । 𑌮𑌾𑌧𑌵𑌃 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌵𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑍌 𑌶𑌙𑍍𑌖𑍌 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌧𑍍𑌮𑌤𑍁𑌃 ॥

𑌪𑌾𑌞𑍍𑌚𑌜𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌹𑍃𑌷𑍀𑌕𑍇𑌶𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌦𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌧𑌨𑌞𑍍𑌜𑌯𑌃 ।
𑌪𑍌𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌦𑌧𑍍𑌮𑍌 𑌮𑌹𑌾𑌶𑌙𑍍𑌖𑌂 𑌭𑍀𑌮𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾 𑌵𑍃𑌕𑍋𑌦𑌰𑌃 ॥ 15.

𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌵𑌿𑌜𑌯𑌂 𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌕𑍁𑌨𑍍𑌤𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌯𑍁𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌰𑌃 ।
𑌨𑌕𑍁𑌲𑌃 𑌸𑌹𑌦𑍇𑌵𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍁𑌘𑍋𑌷𑌮𑌣𑌿𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌕𑍌 ॥ 16.

𑌕𑌾𑌶𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌰𑌮𑍇𑌷𑍍𑌵𑌾𑌸𑌃 𑌶𑌿𑌖𑌣𑍍𑌡𑍀 𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌥𑌃 ।
𑌧𑍃𑌷𑍍𑌟𑌦𑍍𑌯𑍁𑌮𑍍𑌨𑍋 𑌵𑌿𑌰𑌾𑌟𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌯𑌕𑌿𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑌰𑌾𑌜𑌿𑌤𑌃 ॥ 17.

𑌦𑍍𑌰𑍁𑌪𑌦𑍋 𑌦𑍍𑌰𑍌𑌪𑌦𑍇𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌪𑌤𑍇 ।
𑌸𑍌𑌭𑌦𑍍𑌰𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍁𑌃 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌾𑌨𑍍𑌦𑌧𑍍𑌮𑍁𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍 ॥

---

13. தத: - பிறகு. அதாவது - பீஷ்மர் ஸங்கநாதம் செய்த பிறகு. ஸேநாபதியாக இருக்கும் பீஷ்மரால் ஸங்க பேரீ நிநாதங்கள் செய்விக்கப்பட்டன என்பது குறிப்பு.

14-19. அர்ஜுநன் முதலியவர்களும் ஸங்கநாதம் செய்கிறார்கள். அது, துர்யோதநாதிகளுக்குக் கம்பத்தையும் மற்றவர்க்கு ஸந்தோஷத்தையும் ஜநிப்பிக்கின்றது.

14. தத:-தம் கோஷம் ஶ்ருத்வா (அந்த ஶப்தத்தைக் கேட்டவுடன்).

மாதவ: - ஶ்ரிய:பதியான ஸர்வேஸ்வரன். அந்தப்பெரியவன் ஆஶ்ரித வாத்ஸல்யத்தால் தனது பரத்வத்தை இருந்தது தெரியாதபடி விட்டு இவ்விடத்தில் ஒரு மநுஷ்யனுக்கு ஸாரதியாகவந்தான் என்று அவனுடைய பெருமையைக் காண்பிக்கிறது இப்பதம். 'அவனிருக்குமிடத்திலேயே ஜயம்' என்பதும் இந்தப் பதத்தை ப்ரயோகம்செய்த ஸஞ்ஜயருடைய கருத்து.

13. ப்ருதக் ப்ருதக் தத்மு: - தனித் தனியாக நாதம் செய்தார்கள். ஒவ்வொரு ஶப்தமும் தனித்தனியே ஶத்ருக்களின் ஹ்ருதயத்தைப் பிளந்தது என்பது தாத்பர்யம்.

ஸ கோ⁴ஷோ தா⁴ர்தராஷ்ட்ராணாம் ஹ்ருத³யாநி வ்யதா³ரயத்।
நப⁴ஶ்ச ப்ருதி²வீம் சைவ துமுலோ வ்யநுநாத³யந் ॥ 19.
அத² வ்யவஸ்தி²தாந் த்³ருஷ்ட்வா தா⁴ர்தராஷ்ட்ராந் கபித்⁴வஜ:।
ப்ரவ்ருத்தே ஶஸ்த்ரஸம்பாதே த⁴நுருத்³யம்ய பாண்ட³வ: ॥ 20.

---

19. 'ஸ துமுலோ கோ⁴ஷ:, நப⁴ஶ்ச ப்ருதி²வீம் ச வ்யநுநாத³யந் தா⁴ர்தராஷ்ட்ராணாமேவ ஹ்ருத³யாநி வ்யதா³ரயத்' என்பது அந்வயம். 'அந்தப் பெரிய கோஷம் ஆகாசத்திலும் பூமியிலும் ப்ரதித்வநியை ஜநிப்பித்தது. அவ்வளவு பெரியதாக இருந்தபோதிலும் அதனால் துர்யோதநாதிகளுடைய ஹ்ருதயங்கள் மாத்ரம் நடுங்கின' என்பது அர்த்தம். மற்றவர்களுக்கோ வென்றால் இது ஸந்தோஷத்தை ஜநிப்பித்ததே தவிர பயத்தை ஜநிப்பிக்கவில்லை என்பது தாத்பர்யம்.

'ச' என்பது 'வ்யநுநாத³யந்' என்பதுடனும், 'ஏவ' என்பது 'தா⁴ர்தராஷ்ட்ராணாம்' என்பதுடனும் அந்வயிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. க்லிஷ்டாந்வயம் என்று சொல்லக்கூடும். ஆனால் அர்த்த கௌரவம் ஏற்படுகின்றது.

தா⁴ர்தராஷ்ட்ராணாம் - த்ருதராஷ்ட்ரனைச் சேர்ந்த அவ்வளவு பேர்களுள், ஒருவன்கூட த்ருடசித்தனாக இல்லை என்பது, இந்தப் பதத்தினுடைய பஹுவசநத்தின் கருத்து.

வ்யதா³ரயத் - பிளந்தது. அதாவது - விஜயத்தை எதிர்பார்க்கும் அவர்களுடைய மனஸில் காபுத்தியை ஜநிப்பித்தது என்பது தாத்பர்யம்.

20-25. யுத்தத்திற்காக வந்திருக்கும் எல்லாரையும் யதாவத்தாகப் பார்க்கும் பொருட்டு, இரண்டு ஸேனைகளுக்கும் நடுவில் ரதத்தை நிறுத்தும்படி, அர்ஜுநன், தனது ஸாரதியாகிற ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்குக் கட்டளையிடுகிறான். க்ருஷ்ணனும் அதற்குடன்பட்டு அப்படியே நிறுத்துகிறார்.

20. வ்யவஸ்தி²தாந் - யுயுத்ஸயா வ்யவஸ்தி²தாந் (யுத்தம் செய்யவேணும் என்னும் விருப்பத்துடன் வந்திருக்கிற.) 'வ்யவஸ்தி²தாந்' என்பதிலுள்ள 'வி' என்னும் உபஸர்க்கத்திற்கு இது அர்த்தம். 22-வது ஶ்லோகத்தில் இருக்கும் 'யோத்³து⁴காமாநவஸ்தி²தாந்' என்னும் வாக்யமும் இந்த அர்த்தத்தையே ஸூசிப்பிக்கிறது.

ஹ்ருஷீகேஶம் ததா³ வாக்யமித³மாஹ மஹீபதே ।
“ஸேனயோருப⁴யோர்மத்⁴யே ரத²ம் ஸ்தா²பய மே(அ)ச்யுத ॥21

கபித்⁴வஜ: - வாநரத்தைக் கொடியிலுடையவன். ஸ்வரூப ஸந்தர்ஶநத்தினுல்மாத்ரம் ராக்ஷஸர்களுக்கெல்லாம் பயத்தை ஜநிப்பித்த ஹநூமானன்றே இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம்? ஆகையால், இவனுடைய த்⁴வஜத்திலுள்ள ஹநூமானுடைய தர்ஶநமே ஶத்ருக்களுக்குக் கலக்கத்தை ஜநிப்பிப்பதில் போதுமானது என்பது தாத்பர்யம்.

21 ஹ்ருஷீகேஶம் - ஹ்ருஷீகாணாமீஶ:, தம். இந்த்ரியங்களை நியமநம் செய்கிறவன் என்று அர்த்தம். அதாவது - ஸகல ஜநங்களுடைய ஆந்தர பாஹ்ய இந்த்ரியங்களையும் ஸர்வ ப்ரகாரத்திலும் நியமநம் செய்துகொண்டு அந்தர்யாமியாக நிற்கும் ஸர்வேஶ்வரன் என்பது குறிப்பு. அப்படிப்பட்ட, ஸர்வேஶ்வரனுக்கு இந்த ரதத்தின் குதிரைகளை நியமிப்பது என்பது எவ்வளவு? என்பது தாத்பர்யம்.

ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம், அவைகளுக்கு அபேக்ஷிதமான வீர்யம் முதலியவை, அதனுல் உபலக்ஷிதமாயுள்ள ஜ்ஞாநம் முதலியவை, இவைகளை உடையவன் ‘ஹ்ருஷீகேஶன்’ என்றும் வ்யாக்யாநம் செய்யக்கூடும். அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதையில் இருக்கும் வாக்யங்கள் இதற்கு ப்ரமாணங்கள்.

‘க்ரீட³யா ஹ்ருஷ்யதி வ்யக்தம் ஈஶ: ஸ து ஹ்ருஷீரூபயா ।
ஹ்ருஷீகேஶ ஈஶத்வம் தே³வத்வம் ச ஹ்யஸ்ய தத்க்ருதம் ।
அவிகாரிதயா ஜ்யேஷ்டோ² ஹ்ருஷீகோ வீர்யரூபயா ।
ஈஶ: ஸ்வாதந்த்ர்யயோகே³ந நித்யம் ஸ்ருஷ்ட்யாதி³ கர்மணி ॥
ஐஶ்வர்யம் வீர்யரூபத்வம் ஹ்ருஷீகேஶத்வமுச்யதே ॥’

[ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ரூபமான லீலையால் பகவான் ஒருவித ஹர்ஷத்தை அடைகிறுன்; ஆனுல் அப்படிப்பட்ட ஸ்ருஷ்டி வ்யாபாரத்தால் அவன் எவ்வித விகாரத்தையும் அடைகிறுனில்லை. அந்த ‘அவிகாரிதா’ என்னும் வீர்யம் அவனிடம் இருப்பதனுல் அவனுக்கு ‘ஹ்ருஷீகன்’ என்று பெயர் உண்டு. ஸ்வாதந்த்ர்யம் இருக்கிறபடியால் அவன் ‘ஈஶன்’. ஆகையால்; ‘ஹ்ருஷீகஶ்சாஸௌ ஈஶஶ்ச’ என்று அவன் ‘ஹ்ருஷீகேஶ:’ என்று சொல்லப்படுகிறுன்.]

அச்யுத - ஆஶ்ரிதாந் ந ச்யாவயதி; அத: ச்யுதோ நாஸ்ய நாஸ்தி (ஆஶ்ரிதர்களைக் கைவிடாதவன்; ஆகையினுல், இவனை ஆஶ்ர

𑌯𑌾𑌵𑌦𑍇𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌨𑌿𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑍇𑌽𑌹𑌂 𑌯𑍋𑌦𑍍𑌧𑍁𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍 ।
𑌕𑍈𑌰𑍍𑌮𑌯𑌾 𑌸𑌹 𑌯𑍋𑌦𑍍𑌧𑌵𑍍𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌰𑌣𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌯𑌮𑍇 ॥ 22.
𑌯𑍋𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌨𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑍇𑌽𑌹𑌂 𑌯 𑌏𑌤𑍇𑌽𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌮𑌾𑌗𑌤𑌾𑌃 ।
𑌧𑌾𑌰𑍍𑌤𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌰𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌚𑌿𑌕𑍀𑌰𑍍𑌷𑌵𑌃 ॥"

யித்தவர்களுள் ஈழுவினவன் என்பவனே இல்லை). அர்ஜுநன் ஆஶ்ரிதனென படியால் அவனுக்கு விஶேஷமாக ஸாரத்யம் செய்யுமவன் என்பது இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம்.

22 - 23. இவைகளின் அந்வயம். '𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌰𑌣𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌯𑌮𑍇, 𑌕𑍈𑌃 𑌸𑌹 𑌮𑌯𑌾 𑌯𑍋𑌦𑍍𑌧𑌵𑍍𑌯𑌂 (𑌇𑌤𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍁𑌂), 𑌯𑍋𑌦𑍍𑌧𑍁𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌨𑍇𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌯𑌾𑌵𑌦𑌹𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑍇; 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌰𑍍𑌧𑌾𑌰𑍍𑌤𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌚𑌿𑌕𑍀𑌰𑍍𑌷𑌵𑌃 𑌯𑍇 𑌏𑌤𑍇𑌽𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌮𑌾𑌗𑌤𑌾𑌃, 𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌯𑍋𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌨𑍍 𑌯𑌾𑌵𑌦𑌹𑌮𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑍇, 𑌤𑌾𑌵𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌰𑌥𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌯- இந்த யுத்தத்தில், எவர்களுடன் நான் யுத்தம் செய்யவேணுமென்பதைத் தெரிந்துகொள்ளும்பொருட்டு, யுத்தம் செய்யவேணும் என்னும் விருப்பத்துடன் வந்திருக்கிறவர்களெல்லாரையும் யதாவத்தாக நான் பார்க்கும்படி ரதத்தை இரண்டு ஸேனைகளுக்கும் நடுவில் நிறுத்து. துர்ப்புத்தியையுடைய துர்யோதநனுக்கு ப்ரியத்தைச் செய்யவேணுமென்று என்னுடன் யுத்தம்செய்ய எவர் வந்திருக்கிறார்களோ அவர்களையும் பார்க்கவேணும்.] இந்த இரண்டு வாக்யங்களுக்கும் தாத்பர்யபேதமுண்டு. '𑌯𑍋𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌨𑍍' என்பதற்கு - '𑌯𑍈𑌃 𑌸𑌹 𑌮𑍇 𑌯𑍋𑌦𑍍𑌧𑌵𑍍𑌯𑌂' என்று அர்த்தம் செய்துகொண்டு, 22 - வது ஶ்லோகத்திலுள்ள '𑌕𑍈𑌃 𑌸𑌹 𑌮𑌯𑌾 𑌯𑍋𑌦𑍍𑌧𑌵𑍍𑌯𑌂' என்பதைப்பார்க்கிலும் இது வேறுபட்டது என்று நிர்வாஹம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. வஸ்துதஃ, 'எவருடன் நான் யுத்தம் செய்யவேணுமோ' என்பதற்கும் 'என்னுடன் எவர் யுத்தம் செய்யப்போகிறார்களோ' என்பதற்கும் அவ்வளவாக அர்த்தத்தில் விஶேஷமில்லாததால், 23 - வது ஶ்லோகத்திலுள்ள வாக்யம், துர்யோதநாதிகளின் தோஷத்தை ப்ரகாஶப்படுத்தும் பொருட்டு ப்ரவ்ருத்தித்தது என்று முந்தின வாக்யத்திற்கும் இதற்கும் மற்றொரு விஶேஷத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். வேறு ஒரு விதமாகவும் நிர்வாஹமுண்டு. 22 - வது ஶ்லோகத்தில் '𑌕𑍈𑌰𑍍𑌮𑌯𑌾 𑌸𑌹 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑌰𑍈𑌰𑍍𑌯𑍋𑌦𑍍𑌧𑌵𑍍𑌯𑌂' [யார் என் பக்ஷத்தில் இருந்துகொண்டு என்னுடைய ஶத்ருக்களுடன் யுத்தம் செய்யப் போகிறார்கள்?] என்று தனது ஸேனையின்

ஏவமுக்தோ ஹ்ருஷீகேஶோ குடாகேஶேந பாரத ।
ஸேநயோருபயோர்மத்யே ஸ்தாபயித்வா ரதோத்தமம் ॥ 24.
பீஷ்மத்ரோணப்ரமுகத: ஸர்வேஷாம் ச மஹீக்ஷிதாம் ।
உவாச 'பார்த! பஶ்யைதாந்ஸமவேதாந்குரூந்'இதி ॥

படர்களைப்பற்றி அர்ஜுநன் பேசினதாகவும், 23-வது ஶ்லோகத்தில் 'யோத்ஸ்யமாநாந்' என்பதற்கு—'கே அத்ர துர்யோதநேந ஸஹ ஸ்திதா: அஸ்மாபி: ஸஹ யோத்ஸ்யந்தே' [யார் துர்யோதநன் பக்ஷத்தில் இருந்து கொண்டு நம்முடன் யுத்தம் செய்யப் போகிறார்கள்?] என்று அர்த்தம் செய்து, அவ்விடத்தில் அர்ஜுநன் ஶத்ரு ஸைந்யத்தின் படர்களைப்பற்றிப் பேசினதாகவும் நிர்வஹிக்கலாம்.

யாவத் நிரீக்ஷே - 'எல்லாரையும் பார்க்கும்படி' என்பது, ஒரு அர்த்தம்; 'நான் பார்த்து முடிக்கும் வரையில்' என்பது, மற்றொரு அர்த்தம்; கேவலம் வருங்காலத்தைக் குறிக்கிறது 'யாவத்' என்னும் பதம் என்பது, மூன்றாவது அர்த்தம். மூன்றுக்கும் ப்ரமாண முண்டு.

நிரீக்ஷே - 'யதாவத் த்ரக்ஷ்யே' [உண்மை தெரியும்படி பார்ப்பேனே.] அதாவது - ஸூக்ஷ்மமாக ஒவ்வொருவருடைய உண்மையான பலாபலத்தையும் உணரும்படி பார்ப்பேனே, என்பது கருத்து.

24. குடாகேஶ: - அர்ஜுநன். 'நித்ராலஸ்யே து குடாகா ஸ்த்ரீ' என்னும் நிகண்டு வாக்யத்தால், 'குடாகா' என்னும் பதத்திற்கு 'நித்ரை' என்பது அர்த்தம். அதற்கு ஈஶன் 'குடாகேஶன்'. அதாவது - ப்ரபுத்த ஸ்வபாவத்தை உடையவன் என்பது தாத்பர்யம். பிண்டிதமான தலைமயிரை உடையவனென்றும் அர்த்தம் சொல்லக்கூடும்.

25. பீஷ்மத்ரோணப்ரமுகத: ஸர்வேஷாம் ச மஹீக்ஷிதாம் - இதற்கு இரண்டு விதமான யோஜனை உண்டு. 'ப்ரமுக' என்பதற்கு 'முதலான' என்று அர்த்தம் செய்து, 'பஶ்யதாம்' என்று ஒரு பதத்தை அத்யாஹாரம் செய்துகொண்டு, 'பீஷ்மத்ரோணாதீநாம் ஸர்வேஷாமேவ மஹீக்ஷிதாம் பஶ்யதாம்' [பீஷ்ம த்ரோணர் முதலிய எல்லா அரசர்களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில்; அதாவது.

அவர்களெல்லாரையும் அநாதரித்து] என்று வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. த்ரோணர் ராஜாவல்லரானபடியால், 'பீஷ்மத்ரோணாதீநாம் மஹீக்ஷிதாம்' என்று சொல்வது ஸங்கதமாகாது. அதற்காக வேறொரு யோஜனை செய்வது உண்டு. 'ப்ரமுகத:' என்பதற்கு-'ஸம்முகத:' [முன்னிலையில்] என்று அர்த்தம் செய்து, 'மஹீக்ஷிதாம்' என்பதற்கும் அந்த 'ப்ரமுகத:' என்னும் பதத்தை அந்வயித்துக் கொண்டு, 'பீஷ்மத்ரோணயோ: ப்ரமுகத: ஸர்வேஷாம் மஹீக்ஷிதாம் ப்ரமுகதஶ்ச' [பீஷ்மர் த்ரோணர்களுடைய முன்னிலையிலும் ஸகல ராஜாக்களுடைய முன்னிலையிலும்] என்று வ்யாக்யாநம் செய்வது உசிதமாகும்.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவன்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ஹயவதநபரப்ரஹ்மணே நம:.

ஸம்சய பரிஹாரம்.

(1)

ஸ்ரீ வேதாந்ததீபிகை பத்ராதிபர்க்கு :—

காளயுக்தி௵ சித்திரை௴ ஸஞ்சிகையில், வேளியநல்லூர் ஶங்குபுரம் திருமலை தாதாசார்யர் என்கிற ஒரு ஸ்வாமி அஹல்யாஶாப ஸம்பந்தமாக ஒரு ப்ரஶ்நம் கேட்டிருப்பதையும், அதற்கு ஸமாதாநமாக வெளிவந்த பத்ரிகைகளையும் பார்த்தேன். அடியேனிடத்தில் ஸுமார் 150 வர்ஷங்களுக்கு முன் எழுதியிருப்பதாக ஏற்படும் தாளபத்ர கோஶத்திலும் 'வ்ரதஸ்த்ரீபீ' என்று தானிருக்கிறது. மிதஜ்ஞனான அடியேன், இது விஷயமாய் ஆசார்ய ஸந்நிதியில் விஶதமாக ஶ்ருதமான அந்த ஶ்லோக விஷயமான அர்த்தத்தை இதில் கொஞ்சம் விண்ணப்பம் பண்ணிக்கொள்கிறேன்.

இது விஷயமாய், அநேகர், கல்பாந்தரத்தில் நடைபெற்றது என்றும், சிலர் புராணம் முதலான க்ரந்தாந்தரங்களில் இருக்கிறதென்றும், சிலர் ஸ்ரீ நிகமாந்ததேசிகன் தமது கோதராதீஷ்டிதாவான ஸ்ரீ விஶ்வாமித்ர மஹர்ஷி ப்ரணீதமான அத்யாத்ம ராமாயணத்தில், பாலகாண்டம் 5-வது ஸர்க்கத்தில் 'ஏத: தே ப்ரயதாத்ராக்ஷ ஶுஶ்ராவ திவிஜாயிவம்' இத்யாதியான சில வாக்யங்களை அநுஸரித்து ப்ரவசநம் பண்ணினாரென்றும் சொல்வதுண்டு. இவைகளில் எதுவும் யுக்தமாகாது. ஏனென்றால், 1. கல்

பாந்தரத்தில் என்பது ப்ரத்யய ஸாத்யமாகாது. 2. ப்ரஹ்மாநுக்ரஹ விசேஷத்தால் ப்ராசேதஸரிடத்திலிருந்து ஆதிகாவ்யமாக அவதரித்த ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணத்திற்குப் பூர்த்தி பண்ணிவைக்க, அதைக்காட்டிலும் அர்வாசீநமான க்ரந்தங்களைக்கொண்டு ஸமர்த்தமாகா தென்பது ஸுஸ்பஷ்டம். 3. ஸ்ரீ விஶ்வாமித்ர மஹர்ஷியினிடம் ஸ்ரீ நிகமாந்த தேசிகன் கௌரவம் வஹித்திருந்தாலும், இது விஷயமாக ஸ்ரீ வல்மீக ஜந்ம மஹர்ஷியைக் காட்டிலும் அத்யாத்ம ராமாயண கர்த்தாவான அந்த விஶ்வாமித்ர மஹர்ஷியினிடம் அதிக கௌரவம் திருவுள்ளம்பற்ற ப்ரஸக்தியே யில்லை.

இந்த வால்மீகி மஹர்ஷியானவர் த்ரிலோகைக நயநரான தேவர்ஷி நாரத நியமநத்தாலும், '[illegible]' இத்யாதியான ப்ரஹ்மாநுக்ரஹத்தாலும், பரவஶமாக லப்த ஸம்ஜ்ஞானவராகையால், அவருடைய வதநகமலத்தினின்றும் விநிஸ்ருதமான மதுதாரை போன்றும் ஆதிகாவ்யமான ஸ்வதஸ்ஸம்ஶோபிதமான இந்த ராமாயணத்திற்கு க்ரந்தாந்தரங்களைக்கொண்டு புஷ்டி பண்ணிவைப்பது உசிதமாகாதாகையால், அந்த வால்மீகி ராமாயணத்தை அவலம்பித்துத்தான் தச்லோக ஶரணர்களான ஸ்ரீ தேசிகப்ரப்ருதிகளின் வசநங்கள் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டுமென்பதில் ஸந்தேஹத்துக்கு இடமில்லை. இன்னும், ஸ்ரீ வேதாந்ததேசிகன், ஸ்ரீ பாதுகாஸஹஸ்ரம் முதலான க்ரந்தங்களில் '[illegible]' என்றும், '[illegible]' என்றும், '[illegible]' என்றும், இவை முதலானவற்றைக்கொண்டு நிர்வசநம் பண்ணியிருப்பதால், இந்த வால்மீகி மஹர்ஷியைத்தான் ஸர்வஜ்ஞ கவிஸார்வபௌமனாகத் திருவுள்ளம்பற்றி யிருக்கிறார். இதில் ஒரு விசேஷமும் ஏற்படுகிறது. ஸ்ரீ தேசிகன், வைநதேய ஹயவதநாநுக்ரஹத்தைத் தாம் பெற்று மஹிதரான மாதிரியே, பூர்வத்தில் ஸ்ரீ நாரத பிதாமஹாநுக்ரஹம் அடைந்து விளங்கும் அந்த வால்மீகி மஹர்ஷி விஷயத்தில் விசேஷ மஹிமாவை அங்கீகரித்திருப்பது ஸுஸ்பஷ்டமாகையால், அந்த ராமாயணத்திற்குத் தஜ்ர்வாசீந க்ரந்தங்களினின்று '[illegible]' என்பது முக்யமாகா தென்பதை விமர்ஶிகள் யோஜிக்கவேண்டும். ஸூரிகள் கிஞ்சித் ஸாவதாநமாய் விசாரணை பண்ணினால் '[illegible]' என்கிற ஶ்லோகத்திலேயே தான் ஸ்ரீ தேசிகப்ரப்ருதிகள் நிர்வஹித்திருக்கவேண்டுமென்பது ஸுலபமாகவே ஏற்படும்.

எங்ஙனே யென்னில்:—

1. ‘ததா ஶப்த்வா ஸ வை ஶக்ரம் பார்யாமபி ச ஶப்தவாந் ।
இஹ வர்ஷஸஹஸ்ராணி பஹூநி நிவஸிஷ்யஸி ॥’

2. ‘வாயுபக்ஷா நிராஹாரா தப்யந்தீ பஸ்மஶாயிநீ ।
அத்ருஶ்யா ஸர்வபூதாநா நாகே ஆஶ்ரமேஸ்மிந் வஸிஷ்யஸி ॥’

இவ்விரண்டு ஶ்லோகங்களில் முதல் ஶ்லோகத்தில் ‘ஸ’ என்கிற பதத்தால், ‘[illegible]’ என்று சொல்லிக்காட்டிய மஹா வைராக்யதுர்யரான விதேஹாதிபதி ஜநக மஹாராஜாவின் குலகுருவான ஶதாநந்த பிதா வென்கிற பெருமையையும், ‘[illegible]’ என்று ‘வை’ என்னும் பதத்தால் ‘த்ரிலோகாதிபதியான தேவேந்த்ரனையே ஶபித்து’ என்கிற அவதாரணத்தால் ஓர் மஹிமையும், பத்நியையும் ஶபித்தார் என்பதற்கு ‘[illegible]’ மாத்ரமே போதும்போது, மஹாகவி பகவான் வால்மீகி, ‘வ’ காரத்தையும் சேர்த்திருப்பதையும் கவனித்தால், தமது பத்நிக்கு ஶாபத்தையும் கொடுத்து அநுக்ரஹத்தையும் பண்ணினர் என்றும், ‘இஹ’ என்னும் பதத்தால் ‘[illegible]’ இதி ந்யாயத்தால் தெரிந்த க்ஷணத்திலேயே பரிக்ஷையும் செய்தாரென்றும் ஸ்புரிக்கிறது. இவ்விதமாய் இந்த கௌதம மஹாமுநி, ஶாபாநுக்ரஹங்கள் இரண்டையுமே ப்ரகாஶப்படுத்துகிருர்.

2-வது ஶ்லோகத்தை, வாயுபக்ஷா, நிராஹாரா, தப்யந்தீ, பஸ்மஶாயிநீ, அத்ருஶ்யா, ஸர்வபூதாநாம், நாகே, ஆஶ்ரமே, அஸ்மிந், வஸிஷ்யஸி. இப்படி 10-பதங்களாகப் பிரித்துக்கொண்டு பார்த்தால் இந்த மஹர்ஷி, தம்முடைய [illegible] என்னும் ப்ரியைக்கு உஷ்ட்ரபாராரோபண ந்யாயத்தால் 1,3, 5-விஷம பதங்களினுல் முதலில் அநுக்ரஹத்தையும், 2,4,6-ஸம பதங்களினுல் ஶாபத்தையும், 7-வது பதத்தால் ரஹஸ்யமில்லாமலும், இனி இவ்விதம் எங்கும் நடவாமலிருக்கைக்கும், மீறி நடந்தால் ஐஹிகத்திலேயே இந்தப்படி பரிக்ஷை கிடைக்கு மென்றும், ‘கௌதம பத்நீ அஹல்யை இம்மாதிரி அக்ருத்யம் பண்ணினள்; அதைப் பார்த்தாவே ஒப்புக்கொண்டு தம் ஆஶ்ரமத்திலேயே குற்றம்செய்த பார்யையை வைத்துக்கொண்டார்’ என்று உண்டாகும் அபவாதத்திற்கு நிவ்ருத்தியையும், தனியாய்ப் பிரித்துக்காட்டின ‘நாகே’ என்னும் பதம் ப்ரகாஶமாய்க் காட்டுகிறது. 8,9-இந்த இரண்டு பதங்களும், குற்றம்பண்ணின இடத்திலேயே

ஶிக்ஷையைச் செய்தால்தான், எல்லோரும் அதை அறிந்து, பிறகு எங்கேயும் இதுமாதிரி நடவாமல், உலகத்தில் குற்றங்கள் நிவ்ருத்தங்களாகுமாகையால் 'இந்த ஆஶ்ரமத்தில்' என்று குறித்தன. 10-வது பதம், அபராதாநுகுணமாக 'உடனே ஶிக்ஷையை அடைந்து, எல்லார்க்கும் தெரியும்படி குறிப்பிட்ட காலம் வரையில் வாஸம் செய்வாய்' என்றும் ப்ரகாஶப்படுத்துகிறது.

[illegible] என்றால், காற்றைப் புசித்துக்கொண்டும், வேறு ஆஹாரமில்லாமலும், தானே கொண்டுவந்து சாப்பிடாமலும். '[illegible]' என்று சிறிய திருவடியின் ப்ரதிஜ்ஞையைப் போலக்கூட இல்லாமல், '[illegible]' கொண்டுவந்து சாப்பிடுதல்; அப்படிக்கில்லாமல் தானே எவ்விதமான உணவையும் எடுக்காமல் என்றால், '[illegible]' காலாநுகுணமாக கிற்கும்படி தான் கினைத்தபோதெல்லாம் கிடைத்த ஆஹாரமில்லாமல். இது விஷயமாக ஸ்ரீமத் ராமாயணம் பாலகாண்டம் 63-வது ஸர்க்கத்தில் 24-வது ஶ்லோகத்தில் '[illegible]' என்று விஶ்வாமித்ரர் வாயு பக்ஷத்தைத் தபோங்கமாகச் சொல்லியபடி துஷ்டாஹாரமில்லாமல்]. [illegible] என்னும் தாதுக்களின் அர்த்தங்களைக்கொண்டு, காமோத்ரேககரமான தேஹேந்த்ரியங்களின் ஶோஷணார்த்தமாக ஸந்தபித்துக்கொண்டும். '[illegible]' என்பதைப்போல் பஶ்சாத்தாபாதிகளை அடைந்து இம்மாதிரியான துஷ்டக்ருத்யத்தினின்றும் விடுபட்டு, இந்தப் பாபத்திற்கு நிவர்த்தகமாக பகவத் த்யாநம் பண்ணிக்கொண்டும், இம்மாதிரியான துஷ்க்ருத்ய பரிபாக ரீதியையும் ஸுக்ருத குணைகரியையும் அறிந்து கருணாநிதியான ஜகத்ரக்ஷகனை த்யாநம்பண்ணிக்கொண்டும், '[illegible]' என்று ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கும் காரணமான மநஸ்ஸை யுக்தாயுக்த விசாரத்தால் ஸந்தபித்துக்கொண்டும். [illegible] புழுதியிற் படுத்துக்கொண்டு என்றால், '[illegible]' என்று முக்தவதி ப்ர

தீவீ யாகையால் ம்ருல்லேஶதமாம்ஸங்களாகிற ஶ்ரீதம் என்னும் வாஸனை முதல்; 'ஶஸ' - களர், களிப்புமண், சேறு, பொடி, மணல், பருக்கைக் கல், குண்டுக்கல், மலை இவைபோல் அநேக விதமானது. மேலும் தூளி யின் குணம் ஜலத்தை இழுக்கும்படியானது.

ஆகவே, இங்கு அஹல்யையின் தேஹத்திலிருக்கும் கொழுப்பு முத லானவை குறைவுபடத்தான் மஹர்ஷி இங்ஙனம் ஶபித்தார். 'அத்ருஶ்யா' இந்த அஹல்யை, தன் உருவத்தோடு ஒருவராலும் பார்க்க முடியாதவளாக; அதவா அத்ருஶ்யா - அனந்யத்ருஶ்யா - அத்ருஶ்யா; அ - த்ருஶ்யா — அகாரவாச்யனான ஸ்ரீராமனால் அநுக்ரஹிக்கத் தகுந்தவள். அதுவரையில், ஸர்வபூதா - ஶிலாரூபேண, 'ஸர்வபூதா ஶிலாரூபேண' - இதி ஶேஷ:. யத்வா - பூதா - ப்ராப்தா - ஸம்ப்ராப்தா விஸ்தாரம் ப்ராப்தவதீ - ஸர்வா: (ஸம்பூமய:) யஸ்யா: ஸம்பூதா: ப்ராப்தா இதி ஸர்வபூதா - பூமியெல்லாம் பரவியது. ஸம்பூதிஸ்தோத்ர:. அதவா - ஸர்வாஸ்தா: ஸர்வஸ்ய ஸம்பவ: தா: உபஸம்பூதா ப்ராப்தா இதிவா ஸர்வபூதா - எல்லா பூமியையும் அடைந்தது. அதவா - ஸர்வாஸ்தா: ஸர்வஸ்ய ஸம்பவ:, தாஸு ஸந்தாவ்யாப்தா இதி ஸர்வபூதா - எல்லா பூமிகளிலும் பரவியிருக்கிறது; ப்ராப்த இதி யாவத் - ப்ருக்ஷேத்ரஜ்ஞாதி ஸம்பவதி ப்ராப்த:' - கல்லுருவத்தோடு இருப் பாயென்றும், இவ்விதமாக துஷ்டமான ஆஹாரம், ஜலம், ரூபம் இவைக ளால் மூன்று உலகத்திற்கும் அதிபதியான இந்த்ரனுக்கும் இந்த மஹர்ஷி ஆஶ்ரமத்தில்கூட, கெட்ட நடத்தையை நடத்த புத்திகொடுத்து, இதைப் போல் மஹர்ஷி பத்நி(க்கும்) யாயும் ஶதாநந்தருக்கு மாதாவுமான அஹ ல்யா தேவிக்கும் மநஸ் கலங்கினது. ஆதலால் இவ்விதமாய் 3 - விதமான ஶாபங்களாலும் அநுக்ரஹங்களாலும் நடைபெற வேண்டியிருந்தது விதி என்று ஸர்வஜ்ஞராயும் ஶமதராயும், ஶாபாயுதராயும், தபஸ்வியாயும் ஶதா நந்த மஹர்ஷியின் பிதாவுமான கௌதம மஹர்ஷியின் திருவுள்ளமானது, தமது பத்நீ அஹல்யை குற்றத்தின் நிமித்தமாக இந்த ஆஶ்ரமத்திலேயே எல்லாரும் அறியும்படி வாஸம் செய்யவும், தாம் இந்த ஆஶ்ரமத்தை விட்டு விட்டு ஹிமாலயத்திற்குப் போய்த் தவம் செய்யவும் ஸித்தமாயிருந்ததாகவும் ஏற்படுகிறது.

நிகமநம்:—இவ்விதமாக, 2,4,6 - பதங்களால் குற்றத்திற்குத் தகுந்த படி சிக்ஷிக்கப்பட்ட அஹல்யை, 1,3,5 - பதங்களால் அந்தக் குற்றம் நீங்கும் படி துஷ்டாஹாரத்தை த்யஜித்தும் தேஹத்தை ஶோஷித்தும், வாயுரூப ஶுத்தாஹாரத்தைப் புஜித்தும், காற்று வெயில் ஸஹநரூபமான அங்கத்

தோடுகூடின பகவத் த்யாநமாகிற ப்ராயஶ்சித்தத்தைச் செய்து, குறிப்பிட்ட காலம் வரையில் இந்த ஆஶ்ரமத்திலேயே இருந்து, ஸர்வப்ரஸித்தமாய் இருந்தபிறகு ஶுத்தியைப் பெறுவாய் என்று கௌதமரால் த்யஜிக்கப் பட்ட அஹல்யை ஸ்ரீராமன் வரவை எதிர்பார்த்திருந்ததாகவும், முக்யமாய் '[illegible]', என்கிற பதந்தான் '[illegible]' என்கிற தென்றும் விளங்குகின்றது. இந்த வால்மீகி ராமாயணத்தில் ஸுந்தரகாண்டத்தில்; '[illegible]' என்றும், யுத்தகாண்டத்தில் '[illegible]' என்றும், '[illegible]' என்னும் இவை முதலான, அநேக ஸ்தலங்களில் நாரிகேள பாகவசநங்கள் காண்கையால், '[illegible]' - இந்தப் பதங்களும் க்லிஷ்டமாக இருக்கலாமென்றும், விமர்சிகளான மநீஷிகளுக்கு ஸுஸ்பஷ்டமிறே. இன்னமும் இதில் சில லேகநீயாம்ஶத்தை விஸ்தாரப்யத்தினால் இதனுடன் ஸங்க்ரஹித்தேன்.

கோந்தமூர். வகுளாபரணம்,

புதுச்சேரி,
29-8-18. } ஸோமயாஜி. அநந்ததேசிகாசார்யன்.

(2)

ஸ்ரீ. வே. தீ. பத்ராதிபருக்கு :—

ஸ்ரீ வேதாந்ததீபிகை ஸஞ்சிகைகளில் அஹல்யா ஶாப ஸம்பந்தமான ஸம்ஶய நிவ்ருத்தியைப் பற்றிய கடிதங்கள் எல்லாவற்றையும் பார்த்தேன். அவைகளுள் ஒன்றிலாவது கேள்விக்கு அநுகுணமான ஸமாதாநத்தைக் காணோம். ஸ்ரீ நிகமாந்த தேஶிகாதி ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு வால்மீகி ராமாயணத்தில் ப்ரமாணம் இருக்கிறதா என்பதே ப்ரஷ்டாவின் ஆஶயம். யுகபேதத்தில் நடந்த கதையை ப்ரதிபாதிக்கும் பாத்ம புராணமும் கோவிந்த ராஜீயத்திற்கு விருத்தமான '[illegible]' என்னும் பாடமும் எவ்விதத்தில் ஸம்ஶய பரிஹாரங்களாகும்? ந்யாயமான ஸமாதாநத்தை அடியேனே ஸப்ரமாணமாக ஸங்க்ரஹமாய் விஜ்ஞாபநம் செய்துகொள்ளுகிறேன்.

ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் ஶிலா ரூபதை வாச்ய வ்ருத்யா சொல்லப்படவில்லையென்பது உண்மையே. அப்படியிருந்தபோதிலும் வ்யங்க்ய மர்யாதயா சொல்லப்பட்டே இருக்கிறது என்பதுதான் ஸமாதாநம். இவ்வர்த்தம், '[illegible]

த்³ரோணகிரேண ஸம்ப்ரோக்ஷ்ய உத்யதே:' என்னும் திலக வ்யாக்யாநத்தால் காண்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தவிரவும், விஸ்வாமித்ர மஹர்ஷியானவர், தமது தவத்தைக் கெடுக்க வந்த ரம்பையை ஶிலையாக ஶபித்ததாக ராமாயணத்தில் 'ஶைலீ ஸ்தாஸ்யஸி து³ர்ப⁴கே³' என்கிற பங்க்தியிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதனால், ஸ்த்ரீகளை இவ்விதம் ருஷிகள் ஶபிப்பது வழக்கம் என்றும் தெரிகிறது. இந்த வ்ருத்தாந்தமும் பாத்ம புராணமும் வ்யஞ்ஜநா வ்யாபார கம்யமான ஶிலாத்வத்திற்கு ப்ரமாணங்களாகும். இப்படி வ்யங்க்ய மர்யாதையாய் ஏற்பட்ட அர்த்தத்தைக்கொண்டு நிகமாந்த மஹா தேஶிகாதிகள் அநுக்ரஹித்திருக்கலாம் என்பதே ப்ரஷ்டாவுக்கு உசிதோத்தரமாகும்.

'ஶிலாபூ⁴தா' என்னும் பாடம் கோவிந்தராஜர் முதலிய வ்யாக்யாதாக்களுக்கு அத்யந்தம் அபிமதம். கோவிந்த ராஜர் வ்யாக்யாநாரம்பத்தில் 'ஸர்வஸ்வஹாரிணா ஸர்வஜ்ஞம்மந்யதா ஶ்ரீமைதிலீஶுகேந த்ருதீயமிவ ஸ்வபக்ஷம் ஸம்ப்ரதாயம் ராமாயண ஸம்ப்ரதாயம் ஸங்க்ஷேபேண ஸ்தாபயிஷ்யே ஸம்ப்ரதாயம்' என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்திருக்கிறார். அவருக்கு ஸம்மதமான 'வாயுபக்ஷா' என்னும் பாடத்தை க்ருத்ரிமமென்று சொல்வது உசிதமாகாது.

பட்டுக்கோட்டை, 18—9—18. } வேளியநல்லூர் திருமலை சங்கபுரம் - ஸ்ரீநிவாஸதாதாசார்யன்.

[இது விஷயமான சர்ச்சை இதனுடன் நிற்கவேணுமென்று தீபிகாபிமாநிகளை ப்ரார்த்திக்கிறோம். ஸ்ரீ. வே. தீ. மாநேஜர்.]

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்³ரஹ்மணே நம:.

ஓர் அநிஷ்டம்.

அஹோ கஷ்டா வேதவ்யாஸவசநஸ்யாபி யத்³பு³த்³தி⁴ஸாரிணீ
வித்³ருஷ்டா நஷ்டா நம் ஸ்வநதா விஹீநம் ஸம்ஸாரவா: ।
மஹாணா: ஸ்தாநா த்³ருஷ்டா மதவதி பரம் யாத உத்தம:
வ்யாகேந ஶோகாபராஹிதவிப்ரலம்பவாக்யவதோ ஸுதியா: ।

கலியிலும் கொடியதாகிய இக்காளயுக்தி வருஷத்தில் ஈஷத்து மீரமில்லாத இப்புரட்டாசி மாஸத்தின் க்ரூரதையை ஸஹியாமற்போல கொத்திமங்கலம் ஸ்ரீ. உ. வே. கோபாலாசார்ய ஸ்வாமி என்னும் மஹாந் இந்த விபூதியை விட்டு விலகிவிட்டதாகக் கேள்விப்படுகிறோம். இவர், ‘[illegible]’ என்னும் வசநத்திற்கு விஷயமான திருமலை நல்லான் சக்ரவர்த்தி திருவம்ஸத்தில் அவதரித்தார். ‘[illegible]’ என்கிறபடி ப்ரஹ்ம வித்க்ரேஸரரும் தமது பிதாவுமான ஸ்ரீ. சக்ரவர்த்யாசார்யர் ஸ்வாமியைக் காட்டிலும் குணங்களால் அதிஸயத்தை அடைந்தவர். ‘[illegible]’ என்கிறபடி இம் மஹாநுடைய மாஹாத்ம்யம் நித்ய ஸூரிகளுக்கும் அபரிச்சேத்யமாக இருக்கையிலும், தாஸன் கேள்வியுற்றவரையிலும் அநுபவித்த வரையிலும் அதைப்பற்றி பக்தி பரீவாஹமாக ஸ்வல்பம் விஜ்ஞாபிக்கத் துணிகின்றேன்.

இம் மஹாந், ‘[illegible]’ என்கிறபடி, யதாகாலம் ஸாங்கமாயும் ஸஸிரஸ்கமாயும் ஸலக்ஷணமாயும் வேதாப்யாஸத்தைச் செய்தருளி, ‘[illegible]’ என்கிற விதியை அநுஸரித்து யதா ஸாஸ்த்ரம் வேத ப்ரவசநத்தையும் நித்யமாக அநுஷ்டித்தவர். பெருமாள்கோயில் ஸ்ரீ வைஸாக உத்ஸவ வேதபாராயண கோஷ்டியை இம்மஹாந் அலங்கரியாத காலம் ப்ராயிகமாக இராது. இம் மஹாந் பால்யத்திலேயே தர்க்க வேதாந்த மீமாம்ஸைகளை அதிகரித்து ப்ரவசநங்களைச் செய்துவந்ததுடன் அநுபவ பர்யந்தமான தத்வ ஜ்ஞாநத்தையு மடைந்தவர். ‘[illegible]’ என்கிறபடி இந்த ஸ்வாமியின் கடாக்ஷ பாத்ரமானவர்களுக்கு ஸவாஸநமாக ஸர்வ பாபங்களும் பறந்துபோ மென்பதில் ஐய்யமில்லை. விஸிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த க்ரந்தங்களுள் இம்மஹாநுடைய ஹஸ்தத்தால் எழுதப்படாததும் இவருடைய திருமாளிகையில் இல்லாததும் ஒரு புஸ்தகாலயத்திலும் இராது. இந்த 82 - திருநக்ஷத்ரத்திலும் ஸூர்யன் உதித்த பிறகு இந்த மஹாந் உபஸ்தாநம் செய்ததை ஒருவரும் பார்த்திருக்க மாட்டார். மாத்யாஹ்நிக ஸ்நாநம் வைஸ்வதேவம் ஔபாஸநம் இல்லாதகாலம் ஒரு நாளு

பிராது. ஸந்யாஸிகளுக்கு மாத்ரு க்ருஹம் இந்த ஸ்வாமியின் திருமாளிகை யென்று மஹான்களின் வ்யவஹாரம். இத்தகைய மஹான் இனி இந்தத் தேஶத்தில் இல்லை. இப்படிப்பட்ட மஹான் எவ்வளவு காலம் இருந்தாலும் தேஶத்திலுள்ளார் உஜ்ஜீவிப்பதுடன், 'யத்ராஷ்டாக்ஷர ஸம்ஸித்தோ மஹாபாகோ மஹீயதே - ந தத்ர ஸஞ்சரிஷ்யந்தி வ்யாதி துர்பிக்ஷ தஸ்கரா:' என்கிறபடி பாஹ்யமாயும் ஆந்தரமாயுமுள்ள ஒரு அநிஷ்டமும் இத்தேஶத்தில் உண்டாகாது என்பது ஸத்யம். இத்தேஶத்தின் பாக்ய விபர்யத்தாலும், சர்ம ஜந்மாந்த்ரங் காத்தடியார்களைக்கொண்டு போய் தன்மை பெரிகதிர் தன்தாளிணைக்கீழ் கொள்ளு மைய்யனுடைய திருவுள்ளத்தாலும் இம்மாஹான், ஏரிபெழிர்பதமெல்லா வுயிர் குமிதழுகக்கும் காருதுழாய்முடி நாதனை நண்ணி அடிமையில் தம் கூரு கவர்ந்து குருக்கள், குழாங்கள் குரை கழக் கீழ் மாருத வன்னிமகிழ்த்தெழும் போகத்து மன்னும்படி நேரிட்டது.

> ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யுதித ஸ்வதர்மநிஷ்டா ப்ராயேண பவிதா த்விஜா: |
> ஸம்ப்ராப்தி விஷ்ணுபக்தாநி வ்யபேதா பயபூர்வகம் ||

ஐ. ரங்கநாத தாஸ:

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின்

சந்தா வரவு.

(1918 - செப்டெம்பர்மாஸம்)

1.	ஸி. ராமஸ்வாமி ஐயங்கார், மயிலாப்பூர் ...	3	0	0
2.	ஸி. வி. ராஜகோபாலாசார்யர், மயிலாப்பூர் ...	3	0	0
3.	பா. ரங்காசார்யர், ராயப்பேட்டை ...	3	0	0
4.	டி. கே. நம்பி ஐயங்கார், மயிலாப்பூர் ...	1	0	0

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை சந்தா வரவு.

1.	ஸி. ஆர். ராஜகோபாலநாயுடு, ...	0	8	0